

Isba

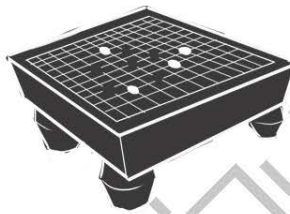
RACHEL

จาก มินิคาบู

Story : minikikaboo

95

เชรีโดแอน

เชรีโดแอน วาเนสซ่า วิลลาโน เป็นนักโทษคนแรกในประวัติศาสตร์มหาวิทยาลัยลาเซเรียที่ต้องโทษถูกส่งมายังแคนน้ำแข็ง เธอเคยศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยลาเซเรีย สาขาจอมยา เป็นหัวหน้าทีมในตำนานที่พาทีมจบการศึกษาได้ภายในปีเดียว ตอนแรกนั้นทุกคนคิดว่าวาเนสซ่าจะต้องขึ้นเป็นมหาราชันจอมยาคนต่อไป เพราะอาจารย์ของเธอ...เจนนิเฟอร์เป็นจอมยาที่เก่งกาจที่สุดในแอนคาเนีย

ความสามารถของวาเนสซ่าไม่ได้มีเพียงการปรุงยาอย่างเดียว เธอยังสร้างสิ่งของที่ไม่เคยมีใครคิดค้นได้ ทำให้ผู้ก่อการกำเริบหรือกบฏ และเกิดตำแหน่งมหาราชันพิเศษ 'เชรีโลลา' ขึ้นมา ตำแหน่งเชรีโดแอนของเธอก็คือตำแหน่งของผู้ที่จะได้ตำแหน่งเชรีโลลา ผลงานของเชรีโดแอนคนนี้มีมากมาย ตัวอย่างเช่น คราสี้อสาร คุกคามังกรที่ใช้อำนวยความสะดวกในการสอบเข้าของว่าที่นักศึกษามหาวิทยาลัยลาเซเรียในปัจจุบัน แต่ทุกคนก็ไม่มีใครล่วงรู้ และคิดว่าเป็นฝีมือของเฟลิเซียหมก

และวาเนสซ่าก็ได้กลายเป็นบุคคลที่ไม่ควรเอาเยี่ยงอย่างของมหาวิทยาลัยลาเซเรีย

"คอนทำคึกคาลงทะเลเบียน ข้าพยายามวาดเป็นรูปกระรอก เพราะข้าชอบกระรอกมาก..." วาเนสซ่าเล่า "แต่เจ้าเลวีเนี่ยลืมหีบไปเค็มเป็นมั้งกร มันบอกว่ามั้งกรคึกว่า เป็นตัวแทนแห่งราชา เค็มกันแทบตายกว่าจะออกมาอย่างที่เห็นกันในปัจจุบัน สุดท้ายมันก็ชนะ ทำไม กระรอกคึกว่าเห็นๆ! มั้งกรอ้วนกระปุกลูกขนาดนั้น คูยงโง่ก็อย่างกับซากกิ้งก่าอีกมาสัปดาห์ หึ!"

เรเชลได้ฟังเช่นนั้นก็นึกการกลายสภาพจากกระรอกมาเป็นมั้งกรไม่ออก แต่เขาแน่ใจว่า วาเนสซ่าเป็นลูกสาวอาจารย์ของเขาแน่แท้ เพราะเธอ...

"ข้าก็ไม่แปลกใจเท่าไรหรอกที่เฟลิเซียจะทำกับข้าแบบนั้น ยัยนั่นนะอิฉาความสวยของข้ามาโดยตลอด! และคนสวยอย่างข้าก็อภัพ โดนกลั่นแกล้งตลอดเลย ฮึ!"

"หลงตัวเองทั้งพ่อทั้งลูก" เรเชลอดรนเบาๆ ไม่ได้ เขากวาดตามองไปทั่ว ที่อยู่อาศัยของวาเนสซ่าเป็นถ้ำน้ำแข็งที่ภายนอกเห็นเป็นถ้ำแคบๆ แต่พอเดินลึกเข้ามา กลับมีบันไดลงไปสู่สถานที่ใหญ่โตกว้างขวาง มีน้ำแข็งหนาเป็นพื้น ซึ่งบนพื้นมีช่องน้ำแข็งที่ถูกเจาะ จนเห็นปลาทะเลบางชนิดแหวกว่ายด้วย

"ท่านแอบเอาปากกินของตัวเองมาที่นี่ได้อย่างไรหรือครับ" เรเชลอดถามไม่ได้ เมื่อเห็นเครื่องมือคันคว้านาวา วาเนสซ่าชะงัก หันมองเขาคาเยิ้ม บิดสะโพกแล้วถามอย่างเหนียมอาย

"จะให้คนสวยบอกจริงๆ เหรอ"

เรเชลเริ่มไม่อยากจะ เลยหันหน้าไปสนใจปลาที่ว่ายอยู่แทน

วาเนสซ่าหันมาเหวี่ยงเบ็ดทำเอง พลางว่า "น่าแปลกจริงๆ เลย ที่มีคนถูกโทษสงมาแคนน้ำแข็งเหมือนข้า แต่ลาเซเรียก็อย่างนี้แหละ กฎของมหาวิทยาลัยไม่ใช่ว่าคนง่ายๆ ว่าแต่เจ้าไปทำอะไรมาเล่าถึงได้ถูกสงมา"

"ข้าก็แค่เกือบฆ่าคนไปหนึ่งโหล่งนะหรือครับ" เรเชลบอกเสียงเรียบ "พวกมาริแซล"

วาเนสซ่าเลิกคิ้ว นิ่งคิดไปเล็กน้อย "มารีแชล โอ้ เจ้าพวกนั้นเอง นะเหรอ น่าแปลกนะ มารีแชลไม่ค่อยยุ่งกับใคร วันๆ เอาแต่ศรัทธา แล้วก็ทำลายมนตร์คำ ทำไมเจ้าถึงได้..."

"พวกมันสังหารลูกพี่ของข้าขอรับ" เรเซลบอกเสียงเรียบ วาเนสซ่า นิ่งงัน หันมามองเขา เรเซลหันไปสบตาเธอ เขาบอก "เพราะว่าท่านเอเดน เป็นชวานรก ท่านวาเนสซ่ารู้จักชวานรกไหม"

"ชวานรกเหรอ..." วาเนสซ่านิ่งใคร่ครวญความจำ "ข้าก็เคยได้ยิน อยู่นะ ตอนนั้นที่ข้าได้รับตำแหน่งเซรีโคแอนใหม่ๆ พวกมารีแชลก็ส่ง นักบวชมาเป่าหูข้า ถึงความสำคัญของลัทธิของพวกเขา แต่ข้าไม่ค่อย สนใจนะ ข้าเชื่อในสิ่งที่ข้าทำได้มากกว่าจะ... ถือนวนขอต่อสิ่งที่ข้าไม่สามารถเห็นตัวคนได้ แอบคิดนะว่าเป็นพวกมารีแชลได้นี่ต้องใช้จินตนาการ สูง"

"ท่านไม่คิดว่าข้าเป็นคนไม่ดีหรือขอรับ" เรเซลถาม เพราะตั้งแต่ เจอกันวาเนสซ่าก็ยอมให้เขาเข้ามาเห็นที่พักแล้ว

"ท่านนั้นไม่มีทางเป็นคนไม่ดีเป็นศิษย์หรอก" วาเนสซ่าบอก ก่อน จะถอนใจ "พ่อของข้าเป็นอย่างไรบ้าง"

เรเซลนิ่งงัน พอสบตาของหญิงสาวเขาก็หันหน้าเสีย อาการนั้น คงทำให้วาเนสซ่าเศร้าได้ หญิงสาวนิ่งไป ก่อนจะพยักหน้ารับ เอ่ยด้วย น้ำเสียงขมขื่นกิดปลงตก

"ข้าก็ไม่ได้หวังอะไรหรอก ข้าต้องมาอยู่ที่นี่ ก็ไม่กล้าหวังมากกว่า คนใกล้ชิดของข้าจะรอด นอกจากพวกคนทรยศก็คงไม่เหลือ"

"ท่านเลวืออาธานกับท่านซาลิยังอยู่นะขอรับ" เรเซลเร่งบอก วาเนสซ่าเบิกตากว้าง หันมามองเขา เรเซลจึงว่าต่อ "ท่านเลวืออาธานเป็น มหาราชันจอมทัพต่อจากอาจารย์ แล้วยังเป็นพระราชาสูงสุดของฝั่ง ตะวันออก เขาเลยได้ตำแหน่งลอสเรเยียส ส่วนท่านซาลิก็ได้รับการ ค้ำครองจากเขาอยู่ ตระกูลของท่านเปราเรนก็เปิดร้านอาหารที่ลาเซเรีย ตอนนี้มีท่านเปาโล...หลานชายของท่านเปราเรนเป็นพ่อครัวอยู่"

วานessa อ้าปากค้าง แทบจะทำเบ็ดหลุมมือ พริบตาเดียวก็ร้องกรีดเสียงดัง

"อะไรนะ!? ไฉไล...!" วานessa โยนเบ็ดไปด้านหลัง ก่อนจะหันมาจ้องเรเชลเหม็ง "เจ้าเล่ห์ที่หัวขาวๆ ไฉไลก็ร้องให้ขี้มูกโป่งที่ข้าแกล้งในคอนั้น คอนั้นมันเป็นมหาราชันไปแล้วเธอ! พ่อข้าแพ้มันเธอ!"

คำถามนั้นไม่รู้ว่าเธอตกใจที่เลวีอาธานได้เป็นมหาราชันจอมทัพหรืออาฆาตที่เลวีอาธานแย่งตำแหน่งของโคโนธานกันแน่ แต่ที่รู้ๆ คือเรเชลหูแทบแตก ฟังปลาไม่ต้องพูดถึง พวกมันแตกกระเจิงไร้ทิศทางไปหมด

เรเชลพยักหน้ารับ "เลวีคนนั้นแหละขอรับ เลวีอาธาน เซกิการ์เคียน ลูกพี่ของท่านคอนั้นเป็นมหาราชันเพราะอาจารย์ของข้าเร่งส่งตราประจำตัวให้เขา ก่อนท่านจะ..."

"..."

เรเชลหยุดพูด สีหน้าปวกฉ้าว ทำให้ความเงียบปกคลุมไปทั่วพื้นที่ วานessa สุกลมหายใจลึบ คบขาเรเชลสองสามทีแล้วเอ่ย

"ให้ข้าเดานะ พ่อข้าพยายามช่วยให้ข้ากลับไปใช่หรือไม่"

"ข้าไม่รู้ถ้าอาจารย์ทำอะไรมาก่อนจะเจอข้า แต่ที่รู้ก็คือตอนที่เจอข้า เขาบอกว่ากำลังโดนตามล่า และ...ถูกพิษ"

"พิษเหรอ!" วานessa พุดเสียงสูง ดวงตาฉายแววน่ากลัวราวๆ "ข้าคือราชินีแห่งพิษ พ่อของข้าจะโดนพิษได้อย่างไร แต่ก็ไม่น่าแปลกใจหรอกหากคนที่วางพิษนั้นเป็นคนที่เขาไว้วางใจ"

เรเชลนิ่ง ก่อนจะหันมาถามเสียงเครียด "ท่านรู้อะไรหรือขอรับ"

"รู้..." วานessa ว่า "รู้ว่าเฟลิเซียไม่ใช่คนเดียวที่ทรยศข้า แต่ยัยนั้นโง่พอจะเป็นฉากหน้าของใครอีกคน เจ้าคิดว่าคนสวยอย่างข้าจะพลาดท่าเพราะคู่หูของคนได้กระนั้นหรือ ไม่! ไม่ใช่!"

เรเชลนิ่งงัน วานessa จับบ่าเขาให้หันไปทางเธอ ก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"เจ้าบอกว่าคนที่ชื่อเปาโล เขาเป็นทายาทของ 'เปราเรน' ที่เคยอยู่ที่นี่ใช่ไหม"

"ข้าไม่รู้จักท่านเปราเรน แต่ย่าของท่านเปาโลอยู่ที่นี่...ท่าน" เรเซลนิ่งไป เหมือนจะเคอะอะไรได้จริงๆ

"เจ้าโดนหลอกแล้ว" วาเนสซ่าหัวเราะเบาๆ ดวงตาฉายแววขมขื่น "ข้าถูกส่งมาที่นี่ ด้วยข้อหาเอาชีวิตคนมาทดลอง เป็นการทดลองที่เลวร้ายใช่ไหม จริงๆ ก็คือข้ารู้ต่างหากเล่า..."

"รู้อะไรหรือขอรับ" เรเซลว่า

"ตอนนั้นข้ายังไม่แน่ใจ แต่พอถูกพามาที่นี่ก็มั่นใจ หนึ่งโนสผู้กอบกู้เรเนเปียร์ อาจารย์ของข้าเป็นตัวปลอม"

"!!!"

"ทำไมร้านของท่านเปาโลปิดไปล่ะขอรับ" ลูปีนเอ่ยถาม

ซาลิเองก็อ้าปากค้าง "นั่นสิ ข้าว่าจะชวนย้ายไปอยู่ฝั่งตะวันออกด้วยกันสักหน่อย เจ้าหนูนั่นหายไปไหนนะ"

โลกิมองร้านที่ว่างเปล่าแล้วอคเคาสิระซะไม่ได้ บอกเสียงเรียบ "มันช่วยไม่ได้นะ เราไปกันแค่นี้เถอะ"

"ไม่ได้! เปาโลไม่เคยทิ้งข้า" ซาลิว่า "ลำบากแค่ไหนก็ต้องพามันไปด้วย เป็นทายาทของลูกทีมที่เหลืออยู่!"

"แต่เราไม่มีเวลาขอรับ ท่านเลวีอาธานกำลังรออยู่ ท่านเขาต้องรีบกลับไปประสานเรื่องฝั่งตะวันออกด้วย และบอกว่าถ้าเราสั่งรออยู่ที่นี่คนพวกนั้นจะต้องเล่นงานพวกเราแน่!" ลูปีนว่า

หัวหน้าทีมถูกส่งไปแดนน้ำแข็งเพราะทำความผิดร้ายแรง พวกลูกทีมที่เหลือยอมถูกกดขี่ ถ้ายังอยู่ในมหาวิทยาลัย...ไม่สิ ถ้ายังอยู่ในอาณาจักรลาซาเรียคือ พวกสาวกมาริเซล หรือเฟลิเซียอาจทำอะไรกับพวกเขาก็ได้

และเรเซลเองก็ฝากคำมาบอกให้พวกเขาทุกคนตามเลวีอาธานไป

ซาลีได้ยินและคิดเช่นนั้นก็ถอนใจ ก่อนจะพยักหน้า เดินตามทีมใหม่ของตนเองไปที่จุดนัดพบ แล้วยอดไม่ได้ที่จะหันไปมองร้านของสหยาอีกครั้ง ปนเบาๆ

"หายไปไหนของมันนะ"

ลับหลังพวกเขา แร้งคำตัวใหญ่ร่อนมาเกาะกิ่งไม้ มันมองเข้าไปในร้านเพียงครู่หนึ่ง ก่อนจะบินหายไป

"ท่านเจนนิเฟอร์...เป็นตัวปลอม"

เรเชลทำหน้าที่เหลือเชื่อ ขณะที่วาเนสซ่ายิ้มเยาะ

"ไม่ใช่แค่ข้าที่รู้ ท่านจ้อออกคำเองก็รู้" วาเนสซ่าบอก "จำรู้สึกตัวข้ากว่าท่านจ้อออกคำ นางเคยเอ่ยถามข้าว่าลูกสาวของนางแปลกไปหรือไม่ ที่แรกข้าก็ไม่สังเกต แต่พอนางถามเท่านั้นแหละ ข้าจึงเริ่มจับตามอง แลยังไม่ทันได้หาคำตอบอะไรดี วันที่ข้าถูกพาไปให้สองแม่ลูกถามหาหน้าที่ของศิษย์ที่ดี รู้ๆ ท่านจ้อออกคำก็กระอักเลือด เฟลิเซียเข้ามาประคองท่านจ้อออกคำ เอาชายฉลองหิมาให้ท่านจ้อออกคำเหมือนเตรียมการเอาไว้ แล้วพวกเขาก็บอกว่าข้าคิดร้ายคือสี่ผู้ก่อการ ท่านจ้อออกคำกลายเป็นคนสติไม่สมประกอบ ซวยอะไรข้าไม่ได้"

เล่าถึงตรงนี้ วาเนสซ่าก็ปลงตก จนเอื้อมไปดึงเอาคันเบ็ดมากดปลาต่อ

"เจ้าบอกว่าเปาโลเป็นหลานของเปราเรนใช่ไหม ย่าของเจ้านั้นนะ เป็นเพียงคนเดียวที่แตะเครื่องครัวของข้าได้ พอจะเอาอกใช้หรือไม่ว่ามันอยู่ฝ่ายใคร แต่ที่ยังทำตัวเหมือนอยู่ฝ่ายเดียวกับพวกพ้องที่เหลือของข้าก็เพราะมันอยากจับตาคุณ! อย่าจะรู้ว่ามันคิดช่วยข้าบ้าง!" วาเนสซ่าหันมามองเรเชล "เจ้าคิดหรือว่าเฟลิเซียจะวางยาพ่อของข้าได้ หากกาแก่นั้นระแวงสงสัยนางอยู่!"

เรเชลนิ่งไป ก่อนจะอ้าปากค้าง เขายังไม่ทันพูดว่าวาเนสซ่าก็ยิ้มเยาะ

"ใช่ พ่อของข้าต้องไปหาัยเปราเรน พูดคุยเรื่องน้ำชาของข้า ก่อน

จะไปเอาเรื่องเฟลิเซีย คาถ่านั้นเป็นพ่อของข้าเสียเปล่า กลับไม่รู้ตัวเลย ด้วยซ้ำว่าโคนยัยเปราเรนวางยา พอไปเจอเฟลิเซีย ไปเจออาจารย์ตัวปลอมของข้าก็คงโดนซ้ำ การวางยาพิษที่ดีที่สุดก็คือการเอาสารมากกว่าสองชนิดมารวมกันให้เกิดพิษในตัว ถูกต้องใช่ไหมหรือไม่ว่า"

"ขอรับ" เรเซลบอก เรื่องนี้เขารู้ดีเลย

"นั่นแหละ แต่พ่อข้าก็เหมือนข้าตรงที่ว่า เขาไว้ใจพวกเดียวกันมากไป พิษอาจจะไปกำเริบตอนที่อยู่กับอาจารย์ตัวปลอม หรือว่าเฟลิเซีย เขาเป็นพ่อของข้า ต้องรู้ว่าอะไรจะล่อพิษได้อย่างไร เลยไม่คายทันที แต่ว่าหนีไปเจอกับเจ้าได้" วาเนสซามองเรเซล ก่อนจะถาม "คาถานั้นเคยเล่าเรื่องที่ถูกลพิษไหม"

เรเซลหลุบตาลงต่ำ สายหน้า "ไม่ขอรับ เขาเคยบอกว่าตนเองเป็นมหาราชัน ข้ายังเคยขอไม่ให้ข้าไปที่ลาเซเรียด้วยซ้ำ"

"แต่เจ้าก็ไป ส่วนลึกในใจตัวเองก็คงอยากรู้ความจริง" วาเนสซ่าว่า รวากับอ่านเรเซลได้ทะลุปรุโปร่ง "มหาราชันอาจจะยิ่งใหญ่และมีบทบาทก็จริง แต่ไม่ว่าอย่างไรรักและต้องสืบทอดก็ไม่ได้ ข้าโดนความผิดร้ายแรงเช่นนี้ หากไม่ใช่เพราะพ่อของข้าเป็นมหาราชันจอมทัพ ข้าก็คงโดนประหารไปแล้ว ไม่ได้มาอยู่ที่นี้หรอก"

"ท่านวาเนสซ่า..."

"พรรคพวกของข้าก็คงยังคิดว่าเปราเรนไว้ใจได้อยู่ ดังนั้นจึงเข้าแผนของพวกมัน คนหนึ่งมีบทบาทว่าเป็นคนทรยศเค็มตัว ขณะที่อีกคนมีบทบาทว่าเป็นผู้ถูกกระทำเช่นกัน แต่ที่จริงกำลังสืบความ ตรวจสอบความเคลื่อนไหวของอีกฝ่าย หากพวกเขาคิดลงมือเมื่อไร อาจารย์ตัวปลอมและเฟลิเซียก็จะไหวตัวทันที" วาเนสซ่าบอกอย่างน่ากลัว เรเซลอดคิดถึงคำพูดของเลวีอาธานไม่ได้ โจนาธานบอกไม่ให้พรรคพวกที่เหลือคามสืบเรื่องนี้ อีก แต่เลวีอาธานไม่ฟังและยังตามสืบ เมื่อเป็นเช่นนั้น อย่างไรก็ตามเสียเขาก็ต้องบอกซาลิ และซาลิที่สนิทกับเปาโลก็ต้องบอกเปาโลด้วย ฝ่ายเฟลิเซียก็จะรู้ เตรียมตัว ป้องกัน ทำอะไรได้ทัน มีน่าเล่า เลวีอาธานที่มีตำแหน่ง

สูงส่งและอยู่มาเป็นร้อยปีจึงหาหลักฐานเรื่องนี้ไม่ได้

และหากเทียบระหว่างซาลีกับเปาโลแล้ว คุณภาพชีวิตของสองคนนี้ต่างกันยิ่งนัก คนหนึ่งเปิดร้านอาหารได้ยิ่งใหญ่ในอาณาจักรลาซาเรีย ขณะที่อีกคนมีเพียงเครื่องมือไม่เท่าไร อยู่ในร้านซ่อมท่อ และหากไม่ได้บาร์มีของเลวี่อาธาน อาจะอยู่ไม่รอดในอาณาจักรลาซาเรียด้วยซ้ำ

"ทำไมข้าคิดไม่ถึงนะ" เรเชลน่าจะรู้ เขาอยู่กับเปาโลและซาลีทำไมจึงไม่เห็นสิ่งผิดปกติพวกนี้กัน คิดแค่ว่าเพราะกาลเวลาผ่านไปนาน เฟลิเซียก็คงเลิกรา แต่เฟลิเซียหวงแหนตำแหน่งของคนขนาดนั้น และในเมื่อทุกคนในทีมต่างรู้เรื่องที่เกิดกับวานเนสซาคี หากเรเชลเป็นเฟลิเซียก็คงคัดสายสัมพันธ์และสังหารลูกทีมที่เหลือทุกคนแน่

เฟลิเซียไม่ได้รามือ แต่เพราะพวกที่เหลือไม่เป็นปัญหาต่างหาก และหากเจนนิเฟอร์เป็นตัวปลอมด้วยแล้ว คอให้เลวี่อาธานยิ่งใหญ่ขนาดไหน บาร์มีของเขาก็คงกระซอกหน้าแก่ผู้ตอบคำถามไม่ได้หรอก

"ว่าแต่...ทำไมผู้ตอบคนที่เหลือถึงไม่รู้เรื่องของท่านเจนนิเฟอร์ล่ะขอรับ" เรเชลถาม

"สี่ผู้ตอบนี้ต่างคนต่างอยู่มานานแล้ว พวกเขาไม่สมาคมกันมากหรอก คันไม้ใหญ่ที่อยู่มานาน รากจะแย่งสารอาหารกันเอง..." วานเนสซ่าบอก "เหมือนข้ากับเฟลิเซียไง เมื่อก่อนรักกันเหมือนพี่น้อง แค่อออยู่ด้วยกันมากไป มันก็เห็นข้อบกพร่อง เห็นข้อเสียกันมากขึ้น สุดท้ายก็หักหลังกันเอง สี่ผู้ตอบก็คงกลัวแบบนั้น พวกเขาจะมาเจอกันแค่เวลาสำคัญ แดมอาจารย์ของข้าก็เป็นพวกเก็บตัวด้วย ขนาดเรื่องที่ข้าและเฟลิเซียเป็นศิษย์ของอาจารย์ พวกเขา ก็เพิ่งรู้ คอนอาจารย์เสนอให้มีตำแหน่งมหาราชันพิเศษเซรีโลลา ดังนั้นการปลอมตัวเป็นหนึ่งในสี่ผู้ตอบนี้ทำยากก็จริง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าทำไม่ได้"

"เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่เคยหาทางกลับไปยังแอนคาเนียสินะขอรับ" เรเชลถอนใจ

"จะกลับยังงั้นละยะ!" วานเนสซ่าหันมาแยกเขี้ยวใส่ "กลับไป ข้าก็

ต้องโดนพวกเขาสังหารแน่นอน แคมคำพูดของข้าจะมีใครเชื่อ อีกอย่าง ข้าไม่ใช่คนที่มึนเขยสัมพันธ์ฉันท์ สนิทก็แค่พ่อของข้า พรรคพวกของข้า อีกสองสามคน น้าน้อยยังงี้ก็แพ้ไฟ อยู่ที่นี่แบบไม่ให้ใครรู้ว่ายังมีชีวิตอยู่ ดีกว่า ถึงจะอดสู แต่ข้าก็ยังมีชีวิต เชื่อเถอะว่าหากพวกมันรู้ว่าข้าอยู่ที่นี่ ได้ส่งคนมาฆ่าข้าแน่"

"แต่ทุกคนพยายามเพื่อท่าน" เรเซลว่า "เลวี่อาธานพยายามจนตัวเองเป็นถึงมหาหรรณโลสเรเยียส อาจารย์ของข้าเองพยายามช่วยท่าน จนกระทั่งอาจารย์ต้องตาย!"

วานเนสซ่าชะงัก ก่อนจะนิ่งไป เรเซลเอ่ยเสียงเครียด

"อาจารย์ของข้าสอนให้ท่านเป็นคนแบบนี้แหละ คนที่รอให้คนอื่น สร้างผลงานใหญ่แล้วตัวเองก็รอรับผลประโยชน์นี่ เป็นคนรับสิ่งที่ได้จาก ผลงานคนอื่น พร้อมสรรเสริญพวกตนเป็นการตอบแทนก็พอ แต่ตนเอง ไม่เคยคิดจะทำอะไร! ต้องรอให้ข้าปลูกต้นไม้ก่อนใช้ไหม มดถึงจะทำ รัง! ถ้ามีคนโค่นล้มพวกเขาได้ ท่านจึงจะยอมออกจากที่ซ่อนแล้วไปเรียกร้องความเป็นธรรม หรือว่าจะยอมตายอยู่ที่นี้ขอรับ"

(รอให้ข้าปลูกต้นไม้ มดจึงทำรัง เป็นสำนวนแอนตาเนีย แปลว่า ผู้ยิ่งใหญ่ทำประโยชน์ครั้งใหญ่ ผู้น้อยจึงจะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์นั้น หรือ อีกนัยคือกล่าวเสียดสีคนที่ทำตัวเป็นผู้้น้อย ไม่ยอมทำอะไร เอาแต่จะให้ คนอื่นเริ่มก่อน)

"..."

"โอ้ใช่! ท่านไม่ตายหรอก ท่านคิดยอมกะได้ คงไม่ตาย เช่นนั้น ก็ดูเฟลิเซียเสวยสุขบนสิ่งที่ควรเป็นของท่าน มองอาจารย์ตัวปลอมอยู่ ท่ามกลางการเชิดชูที่ควรเป็นของอาจารย์ท่าน ปลอ่ยให้คนสุดท้ายที่ พยายามเพื่อท่านตายไป โดยที่ท่านไม่ต้องทำอะไรเถอะ!" เรเซลถอนใจ กล่าวบริภาษอีกครั้ง "ท่านมันสมควรให้เฟลิเซียเอาตำแหน่งของท่านไป จริงๆ!"

ความเจ็บปวดคลุมไปทั่ว จนกระทั่งปลาตัวใหญ่ชုပ်เหยื่อ วานเนสซ่า

สาวเบ็ค ยกปลาขึ้นมา ก่อนจะถามเรเชล

"กินด้วยกันไหม"

"ขอรับ"

เสียงย่างปลาคังซู่ๆ ชวนให้คนท้องว่างหิว วาเนสซ่าทำอาหาร
ได้ดียิ่ง นอกจากปลาอย่าง ก็ทำเนื้อปลาสดหั่นบางๆ ราดน้ำจิ้มเลิศรส และ
ทำซุปจากหัวปลาด้วย พอเรเชลลองชิมก็รู้สึกเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ ชนิดที่
ว่าอาหารที่เรเชลเคยทำแทบจะกลายเป็นของธรรมดาไปเลย

"ได้แล้วๆ" วาเนสซ่ายกปลาอย่างมาเป่า ก่อนจะบีบเนื้อปลาวางบน
ก้อนน้ำแข็งที่ถูกนำมารองข้างจาน หญิงสาวหันกลับมามองเรเชล ก่อนจะ
ยิ้ม

"นึกว่าเจ้าว่าข้าไปขนาดนั้นแล้ว เจ้าจะไม่ยอมกินของที่ข้าทำเสีย
อีก"

เรเชลเหลียวตาไปทางอื่น บอกลีเสียงเครียด "ข้าอยากมีชีวิต ไป
แก้แค้นเจ้าพวกนั้นขอรับ" แล้วจึงตักเนื้อปลาอย่างเข้าปากอย่างมาดแมน
ประกาศ "คังนั้นต้องอยู่ให้ได้"

วาเนสซ่าหรีตามองเรเชล ก่อนจะเริ่มชวนคุย พร้อมชักอาหารเข้า
ปากตนเอง

"เจ้าทำเรื่องร้ายแรงขนาดนั้น แกมเฟลิเซียในตอนนั้นก็ไปถึง
อธิการบดีแห่งลาเซเรีย ทำไมนางยอมปล่อยลูกศิษย์ของพ่อข้า ไม่ประหาร
เจ้าไปเสียตั้งแต่ยังอยู่แอนคาเนียเลยล่ะ"

"อาจจะเพราะข้าทำหามมิโรวได้ขอรับ" เรเชลตอบ

"หามมิโรว โอ้! ไอ้ที่เฟลิเซียแย่งข้าไปคู่ว่าเป็นของตัวเองนะเธอ"

วาเนสซ่าเลิกคิ้ว น้ำเสียงมีแววแปลกใจ

"ขอรับ ล่าสุด หามมิโรวอันนั้นหมดอายุ ข้าจึงถูกท่านเลวีอาธาน
ลากตัวไปลงโทษดู ตอนที่ข้าจะมาที่นี่ พวกมหาราชันบังคับให้ข้าเขียนสูตร
ทำมันก่อนมาด้วย" เรเชลบอก ก่อนสารภาพ "ข้าพบบันทึกของท่านใน

คฤหาสน์ที่ท่านเคยอยู่ เลยวิสาสะเอามาศึกษา หวังว่าคงไม่ว่ากันนะ"

"เจ้าเลยเขียนสูตรทามมิโรวให้!" วาเนสซ่าทำเสียงสูง รู้สึกหงุดหงิดยิ่งกว่าตนเองโดนบังคับเสียอีก ส่วนบันทึกทั้งหลายนั้นเธอไม่สนใจเลย และวาเนสซ่าก็ต้องนั่ง เมื่อเห็นเรเซลพยักหน้ารับ

"เป็นข้า ข้าไม่ทำหรอก" วาเนสซ่าบอกเสียงเตี้ยๆ พูดยาวละอายใจ "แต่ข้าไม่มีสิทธิ์มาว่าเจ้า ที่เจ้าพูดมามันก็ถูกนะ ข้าไม่ควรรอให้ใครพยายามจนตัวเองได้กลับไป ข้าต้องพยายามด้วยตัวเองเช่นกัน"

"แล้วท่านจะทำยังไงหรือขอรับ" เรเซลถาม เท่าที่เธอฟังมาจากซาลิ วาเนสซ่าเป็นอัจฉริยะของจริง บันทึกของเธอเป็นหลักฐานชั้นดี และเมื่อเห็นเธอแล้วเขาก็ยิ่งมั่นใจ คงไม่มีใครนอกจากสี่ผู้กอบกู้ที่คิดค้นยาอมตะได้ด้วยตัวเองเหมือนเธอคนนี้ อว้แง่งพ้อๆ กับเจนนีเพียร์ตัวจริงก็ได้

"เมื่อก่อนข้ามองไม่เห็นทาง..." วาเนสซ่าบอกหลังนั่งคิดไป ก่อนหรีตตามองเขาอย่างเจ้าเล่ห์ "แต่ตอนนี้ ข้าว่าข้าพอมองเห็นทางออกแล้ว"

เรเซลรู้สึกเสียใจอย่างประหลาด วาเนสซ่าเอียงคอมองเขาอย่างน่ารัก ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"เรเซล ทำไมเจ้าถึงขอมานที่แคนน้ำแข็งนี้เล่า มันเกี่ยวกับที่เจ้าเป็นคนทำทามมิโรวและมอบสูตรทำทามมิโรวให้พวกเขาไปใช่หรือไม่"

เรเซลที่หลุดปากเล่าเรื่องของตัวเองไป กลืนเนื้อปลาอย่างยากลำบาก เขาเอ่ยอย่างเขินอายเล็กน้อย

"ท่านเลาออก"

"คนชั่วๆ อย่างข้ายอมมองคนชั่วด้วยกันออก" วาเนสซ่าหัวเราะในลำคอ "เจ้าวางยาอะไรเสาแห่งแอนคาเนียเล่า มอบสูตรสำคัญเพื่อแลกกับการหลบจากสายพาคัตครู สี่ผู้กอบกู้จึงอนุญาตให้เจ้าหนีคายนานี่ ปากเจ้าบอกจะกลับไปแก้แค้น ก็แปลได้ว่า เจ้ารู้ว่าตนเองกลับไปได้ ถูกหรือไม่ หากข้าเป็นเจ้านะ...อืม" วาเนสซ่าเหลือบคามองนุ่นนี้เล็กน้อย ก่อนจะว่า "ข้าจะวางระเบิดที่เสาแห่งแอนคาเนีย แล้วหนีออกจากแอนคาเนีย

มา พอแอนดาเนียจะล้ม พวกเขาก็ต้องมาก้มหน้ากราบกรานให้ข้ากลับ
ไป ต่อจากนั้นจะต่อรองขออะไรจากใครก็ได้ ถูกหรือไม่"

"ข้าเบื่ออัจฉริยะ" เรเชลพิมพ์ ขณะที่ว่าเนสซ่าหัวเราะเสียงใส

แน่นอนว่าตอนเรเชลทำทามมิโรว เขายอมคิดเรื่องนี้ หากเรเชล
ทำได้ เฟลิเซียจะต้องหาทางบดขยี้เขาแน่ ดังนั้นเรเชลจำเป็นต้องมีประกัน
ลอบวางยาที่ทามมิโรว ให้มันพังง่ายกว่าเก่า และเขาจะรับหน้าที่ซ่อม
มันเองในภายหลัง

ทำให้ชีวิตของเขามีค่าในสายตาของผู้กอบกู้ ศัตรูจะได้ไม่กล้า
ลงมือกับเขา

"แต่ว่าสูตรที่ข้าจั่วให้พวกเขา เฟลิเซียได้ทดลองแล้วว่าถูกต้อง
สามารถสร้างทามมิโรวลูกใหม่ได้จริง ข้าจึงไม่มีหลักประกันอะไรในการ
กลับไป" เรเชลบอก

"สูตรของเจ้าเหรือ!" วาเนสซ่าหัวเสียงสูง มองเขาอย่างรู้ทัน
"อย่างเจ้าน่ะเหรือจะจั่วสูตรที่สมบูรณ์ให้เจ้าพวกนั้น หากข้าเจออย่างเจ้า
ข้าจะจั่วสูตรที่พอจะทำได้ แต่กลับมีตัวแปรทำลายเสาแห่งแอนดาเนีย
อย่างแนบเนียน สุดท้ายพวกนั้นก็คงหาเปลือกมาขอให้เจ้าช่วยอยู่ดี ตอน
นี้แค่ชื่อเวลาเท่านั้น"

'ถูกเผงเลย' เรเชลทั้งรู้สึกนับถือและเกลียดความเนสซ่าจอมรู้ทันขึ้น
มา 'อาจารย์ ยัยขี้นของท่านน่ากลัวจริงๆ'

"หากว่าเจ้ากลับไปแอนดาเนีย แล้วล้างมลทินให้ข้า...น่าจะได้"

วาเนสซ่าเริ่มคิดต่อ คงคาเหมือนเธอเจอช้างตัวใหญ่ที่จะปลุก
กันไม้ให้มคทำรังแล้ว

"ข้าไม่มีเหตุผลอะไรจะช่วยท่าน ถึงแม้ว่าท่านจะเป็นลูกสาวของ
ท่านอาจารย์ก็เถอะ" เรเชลบอก

"เช่นนั้นก็รับข้าเป็นอาจารย์ซะ" วาเนสซ่าว่า

เรเชลส่ายปล่า เงยหน้ามองวาเนสซ่า ก่อนจะโวยขึ้นมากันทันที

"เรื่องอะไรที่ข้าต้องรับท่านเป็นอาจารย์ด้วยเล่า!" คำราชองวาเนส-

ข้า เขาก็มี รับนางเป็นอาจารย์ไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้น

"หนึ่ง เพราะข้าเก่งกว่าเจ้า สอง เพราะเรามีศรัทธาคนเดียวกัน และ สาม เพราะเจ้าต้องแก้แค้นให้ข้า!" วาเนสซ่ายกมือขึ้นจับบ่าเรเซล ก่อนจะบีบแน่น "นี่ยังไม่รวมถึงคำราชของข้าที่เจ้าค้นเจอไปแล้วด้วย!"

"ที่ท่านไม่ได้แปะป้ายไว้ว่าท่านยังไม่ตาย ห้ามใครเอาไปศึกษา นะ!" เรเซลเถียง "จะถือว่าเป็นบุญคุณกันได้อย่างไร! ข้าเสียอีกที่ช่วยไม่ให้เฟลิเซียได้มันไป!"

"อ้อเธอ ฟอข้าไม่เคยสอนเจ้าหรือว่า สอนวิชากันแค่ครั้งเดียว ก็ถือเป็นอาจารย์จนวันตาย! และเจ้าเพ็งกินยาให้ร่างกายอบอุ่นก่อนจะมาเจอข้า ยานั่นเป็นสูตรพิเศษของข้า เมื่อเจอเจ้าตอนแรกๆ แค่เจ้าหายใจออกมาก็เป็นกลิ่นยาของข้าแล้ว อยู่รอดในแดนนี้ได้เพราะสูตรยาของข้า แล้วยังไม่สำนึกบุญคุณข้าอีก" วาเนสซาว้าซ่า อย่างน่ากลัว

"และอย่าคิดว่าข้าไม่มีฝีมือ ข้าเป็นลูกสาวอาจารย์ของเจ้า ใ้การปลูกประสาทสัมผัสทั้งห้า การดู การฟัง การสัมผัส การลิ้มรส และการดมกลิ่น ข้าฝึกได้ดีกว่าคนอื่นมานานมากแล้ว นานกว่าเจ้าด้วยซ้ำ เรื่องการมองคนก็เหมือนกัน อย่าคิดว่าแค่เจ้าไม่ยอมบอก แล้วข้าจะไม่รู้อะไร คุณสมบัติแค่นี้ ทำให้ข้าพอจะเป็นอาจารย์ของเจ้าได้หรือไม่เล่า"

"..."

เรเซลพลันเอ่ยไม่ออก ร่ำร้องในใจว่าเขาเจอคนที่น่ากลัวเข้าแล้ว

วาเนสซ่ายิ้ม คบบ่าเรเซลสองสามทีพร้อมว่า "เอละ คราวนี้เก็บอกอาจารย์มาเสีย ว่าเจ้ามีของคืออะไร เก็บยาไว้ครองไหน มีอะไรคิดหัว ความรู้อยู่ระดับไหน บอกมาให้หมด!"

เรเซลอ้าปากค้าง ก่อนจะเอ่ยถามเสียงเครียด

"แล้วท่านคิดจะสอนอะไรข้าเล่า"

"ทำอาหาร"

เรเซลสาลึกอากาศ สีหน้าของเขาทำเอาวาเนสซาศักวักขาคะ ก้านคอ จนเด็กหนุ่มล้มลงกับพื้น หญิงสาวเอ่ยอย่างน่ากลัว

"คิดว่ามันเป็นศาสตร์เล่นๆ หรืออย่างไร! ในชีวิตนี้เจ้าจะกินยากี่ต่อเมื่อป่วย! และเจ้าป่วยกี่ครั้งกัน! แต่อาหารนะเจ้าต้องกินทุกวัน วันละสามมื้อด้วยซ้ำ! เพราะงั้นจำยืนของดีให้ ถีบไปซะดีๆ!"

"ข้ายังไม่ได้ว่าอะไรเลย" เรเชลพยายามหยัดตัวลุก แต่กลับโดนวานเนสซ่าเหยียบหลังให้ตัวเขาก้มลง ตอนนี้เด็กหนุ่มนักภาพไม่ออกเลยว่าเลวี่อาธานตกหลุมรักแม่สาวนี้ได้อย่างไร

"ถึงเจ้าจะเป็นศิษย์ของบิดาข้า เรียนการต่อสู้มา แต่งูรู้ไว้ว่าเจ้าทำอะไรข้าไม่ได้ง่ายๆ หรือ! ของพวกนั้นข้าเรียนมาก่อนเจ้าเป็นร้อยปี แต่ข้าเป็นลูกสาวเขา เลยไม่ได้ชื่อว่าลูกศิษย์ ไม่ได้รับเนโฆซาน ก็ไม่ได้หมายความว่าข้าจะเก่งน้อยกว่าเจ้า รู้เอาไว้ซะ!"

คำพูดสุดท้ายมาพร้อมพลังกดดันมหาศาล เรเชลยกมือร้องยอมแพ้ในทันที อย่างไรก็ตามเมื่ออยู่แดนนี้แล้ว เขาก็ต้องพึ่งวานเนสซ่าไปอีกสักพัก จะหาอะไรทำระหว่างรอกลับแอนทอนียาก็ไม่เสียหายอะไร

"ยอมแล้วขอรับ อาจารย์"

สีหน้าของวานเนสซ่าเปลี่ยนเป็นพอใจ เธอยกฝ่าเท้าจากลูกศิษย์ก่อนจะยื่นมือมาให้

"ยาถอนพิษ"

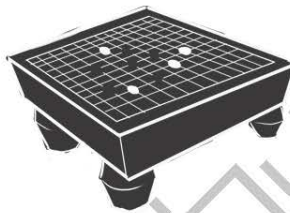
เรเชลอ้าปากค้าง เคียวนะ ร่างกายของเขาด้านพิษก็จริง แต่หากโดนพิษเขาก็น่าจะรู้ตัว วานเนสซ่ายื่นยาถอนพิษมาให้เขา แปลว่าเธอเป็นคนวางยาพิษเขา แล้วเธอทำคอนไหนกันเล่า

"อย่าทำหน้าแบบนั้น ก็ข้าเป็นผู้หญิงอ่อนแออบบางน่าทะนุถนอม แลมีอยู่คนเดียว มันก็ต้องมีการป้องกันตัวสิ"

วานเนสซ่าว่า ขณะที่เรเชลรำร้อในใจว่า 'อ่อนแออบบางน่าทะนุถนอมอะไรเล่า? ไม่ใช่!' "

96

การสอนของตระกูลวิลลาโน

"ทามมิโรวที่ข้าสร้าง ภายในสามเดือนมันจะทำลายตัวเอง" เรเซล บอกวานเนสซ่า หญิงสาวเล็กตัวสูง หน้าตาเหมือนบอกให้เรเซลเล่าต่อ "ข้าวางแผนว่าสามเดือนหรือสี่เดือนหลังจากนี้จะต้องมีคนมารับข้าที่นี่"

"เช่นนั้นก็แปลว่าเจ้ามีเวลาเรียนจากข้าแค่สี่เดือน..." วานเนสซ่าจับคางตัวเองอย่างครุ่นคิด พยักหน้ารับ "แล้วเจ้ามีอะไรคิดควมบ้างเล่า"

"เอ่อ..." เรเซลพลั้งกล่าวไม่ออก มองสายตาของวานเนสซ่าแล้วเขารู้สึกว่าไม่สามารถโกหกผู้หญิงคนนี้ได้ แต่เรเซลก็ยังเป็นเรเซล เขาไม่คิดจะบอกอะไรใครหมด "แล้วท่านคิดว่าข้าเอาอะไรคิดควมได้...อีก!"

วานเนสซ่าใช้มือเดียวจับศีรษะเรเซล เธอเหวี่ยงวูบเดียวเขาก็กระแทกเข้าข้างฝาทันที เรเซลกัดฟันกรอด พึมพำกับตัวเองเบาๆ อย่างออกไม่อยู่ "พ่อลูกเหมือนกันไม่มีผิด"

"อย่าคิดจะมาโกหกข้า เรเซล ราคิอิัส" วานเนสซ่าเอ่ยเสียงเรียบ "เจ้าวางแผนจะกลับแอนดาเนีย ไม่สิ ถึงขั้นวางแผนเอาไว้ตั้งแต่ตอนทำทามมิโรว คนอย่างเจ้าไม่มีทางมาคายเอาคาบหน้าที่แคนน้ำแข็งนี้แน่นอน ไม่มีทางเอามาแก้ยาที่เจ้าทำ เจ้าต้องเอาอะไรมาากกว่านั้น"

"แล้วทำไมข้าต้องบอกท่านด้วยเล่า!" เรเชลร้อง

"หนึ่ง เพราะข้าเป็นอาจารย์ของเจ้า และสอง ข้าเป็นราชินีแห่งพิช ข้าทำให้เจ้าตายได้โดยไม่รู้ตัว" วาเนสซ่าบอก

"ข้ากินเนื้อซูมาคอร์ไป ไม่ตายง่ายๆ หรือขอรับ" เรเชลแย้ง พลังมองได้

"อ้อเธอ" วาเนสซ่าขยับยิ้ม หักนิ้วมือกรอแกรบ "เช่นนั้นเจ้าจะไม่ตาย แต่จะทรมานตลอดเวลาที่อยู่ที่นี้ มียาพิษหลายชนิดที่ข้าคิดได้ อย่างเช่น ทำให้เป็นอัมพาต ทำลายแขนขาอย่างช้าๆ โดยเจ้าไม่รู้ตัว เลือกเอาแบบไหนดีเล่า"

"..."

เรเชลยื่นมือไปด้านข้าง บานประตูหนึ่งเปิดขึ้น เขาเปิดประตูออกให้อาจารย์จอมโหด วาเนสซ่าก็แหมดคิ้วแน่น ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ด้านใน มันคือทุ่งกว้าง มีสนามหญ้าที่โคนน้ำแข็งจับ และเหล่าสัตว์เลี้ยงทั้งสาม ไอรินเห็นเจ้านายก็ร้องจ๊ิกๆ วิ่งผ่านวาเนสซ่ามาหาเรเชล มุกชอกคอเด็กหนุ่มแบ่งปันไออุ่น

"ความสามารถของข้าคือการสร้างมิติขอรับ มันจะดีมากหากท่านจะไม่บอกใคร" เรเชลบอก สิ้นหน้หงุดหงิดเพราะต้องเผยความลับตัวเอง

"ข้าจะไม่บอกใคร..." วาเนสซ่าบอก หลังนิ่งไปสักพัก "แต่เจ้าต้องเปิดมิติของเจ้าให้ครบ"

"ข้าไม่เข้าใจขอรับ" เรเชลทำหน้าคาใจสื่อ ก่อนจะร้องโหยเมื่อหญิงสาวคำหู่ของเขามาบิดแรงๆ

"เป็นจอมยาจะเอามาแค่สัตว์เลี้ยงกระนั้นเธอ เจ้าเห็นว่าข้าโง่หรือยังไง สุทธยาแล้วก็หม้อเล่า ไหนจะวัตถุอีก ที่สำคัญ เนโยธานอยู่ไหน?"

"ข้าเกลียดความฉลาดของท่าน!!" เรเชลร้องคังๆ ก่อนจะยอมเปิดมิติให้อีกฝ่ายดูจนเกือบหมด ขนาดเอดเอนอยู่กับเขามาตั้งนานยังไม่ทันเขาเหมือนวาเนสซ่าเลย ลูกสาวของโจนาธานนี่มันนางปีศาจชัดๆ

เรเซลจำต้องเปิดห้องเก็บบันทึกของวาเนสซ่า สุทรยา วัฏดุติบปรุงยา และที่อยู่ของเนโยฮานที่กำลังโกยแร่อะควาธาตุธรรมชาติเข้าปาก เรเซลพยายามกักห้องเก็บแห่งเสาอะควาเอาไว้ แต่ก็ไม่รอด เมื่อโดนวาเนสซ่าจับล็อกคอเค้นถามว่าไปเอาแร่อะควาธาตุธรรมชาติมาให้เนโยฮานกินได้อย่างไร คูจากการที่มันเลือกกินแค่อะควาธาตุอัคคี เมินต่อแร่อะควาธาตุวารี การเลือกกินและการกินทั้งกินข้างไม่ใช่นิสัยของเนโยฮาน นอกจากมันจะรู้ว่าเจ้าของมอบของที่ดีกว่าให้มันได้

ตัววาเนสซ่าค่อนข้างทั้งกับความสามารถนี้ของเธอ เรเซลในใจของเธอสิงโลด อยากจะยึดความรู้ของคนที่ใส่หัวเรเซลให้อีกฝ่ายล้มลุกตายเป็นเด็กคนนี้เป็นเพชรฆาตก็จริง แต่ยังไม่ถูกเรียระโนอยู่ลงเต็มที เพื่อเอาไปวางยอดมงกุฎ แต่ก่อนหน้านั้น...

"ยอดเยี่ยมมาก เจ้าอยากจะเป็นตัวทดลองของข้าไหม ข้าอยากจะทำให้เจ้ามีความสามารถนี้ได้จริง"

เรเซลเห็นวาเนสซ่าทวนหน้าตาน่ารักพร้อมถามแบบนั้น ก็อดก้าวถอยหลังไม่ได้

"ที่พูดเขาบอกว่าท่านทำการทดลองที่ผิดคนในธรรมนี้ไม่ได้ดูเรื่องเกินเหตุใช่ไหมขอรับ ส่วนเรื่องที่ว่าทำไมข้าทำได้ คือข้าเป็นสายเลือกมังกรบรรพกาลนะ"

วาเนสซ่าเดินเข้ามาใกล้ ทำตาวิบวับ เธอประสานมือใส่เรเซล "ขอเลือกเจ้าหน่อยได้หรือไม่"

"ท่านจะสอนวิชาข้าไม่ใช่เหรอ" เรเซลร้อง คั่นรโนให้หลุดจากการเป็นตัวทดลองของอาจารย์สาว

วาเนสซ่าสูดลมหายใจลึกๆ เพื่อสงบความอยากรู้อยากเห็นของตัวเอง เธอพยักหน้ารับ "เช่นนั้นก็จุดไฟธาตุของเจ้าให้ข้าดู"

เรเซลจุดไฟ ดวงคาสีม่วงเข้มของวาเนสซ่าเปลี่ยนแวไปวูบหนึ่ง หญิงสาวเดินวนรอบเรเซล พร้อมมองเขาเหมือนพินิจสินค้าหายาก

"พ่อข้าไม่ได้รับเจ้าแบบสุ่มเอาแน่ๆ คาแก่นันคาแหลมชะมัด สาย

เลือกพิเศษเธอ แล้วเฟลิเซียรู้เรื่องนี้หรือเปล่า"

"ทราบขอรับ วันแรกที่เข้าไปมหาวิทยาลัย ข้าก็ต้องตรวจสอบสาย
เลือกตัวเองแล้ว" เรเชลตอบ

"อ้อ..." วาเนสซ่าโบกมือ "ข้าทำเครื่องนั้นขึ้นมาเองแหละ เอาไว้
ใช้ในการแพทย์ ตอนนี้ยัยเฟลิเซียก็คงบอกมันเป็นคนสร้างอีกใช้หรือไม่"

"ถูกต้องขอรับ ทุกอย่างที่ท่านทำกลายเป็นผลงานนางหมดแหละ"
เรเชลว่า เขาเห็นวาเนสซ่ากำหมัดแน่น

"ยัยบ้านั้น..." วาเนสซ่ากำลังโกรธ ซึ่งเรเชลก็พอเข้าใจ "มีบ้างที่
ข้ายกผลงานของตัวเองให้มัน เพราะข้ามันพวกออกหน้าไม่เก่ง คุยกับ
ชาวบ้านก็จะเผลอทะเลาะกับคนเขาไปทั่ว พวกเขาชอบเฟลิเซียมากกว่า
เพราะนางดูเรียบร้อย อ่อนหวาน นุ่มนวล สานักข้าใจ เธอ!" วาเนสซ่า
พ่นลมหายใจ เอื้อมมือไปจับก้อนน้ำแข็งแล้วป้อนน้ำแข็งก้อนยักษ์นั้นภายใน
พริบตา

"...คำพูดข้าไม่ค่อยถูกหูใคร! เวลาที่มีเรื่องอะไรข้าจะไว้วางใจคนแรก
คู่มือปัญหาคนแรก! แล้วทำไม? ก็ไอ้พวกนักปราชญ์นั้นชอบมาวิจารณ์งาน
ที่ข้าทำเสียๆ หายๆ บางคนไม่ให้นักปราชญ์ด้วยซ้ำ แต่กระแะมาทำพูด
ให้ตัวเองดูเป็นนักวิชาการ แต่ไม่มีใบรับประกันความสามารถของพวกมัน
เลยสักนิด เจ้าพวกนั้นมันไม่เคยทำอะไร แล้วยังมีหน้ามาวิจารณ์ผลงาน
คนอื่น แน่จริงทำของคือออกมาเองสิ ทำก็ได้ดีเท่าข้า แต่ปากกลับหา
เรื่องอยากตีชื่อเสียงของคนอื่น จะไม่ให้ข้าเม้มแกลได้ยังไง! แล้วยัง...แล้ว
ยัง...!!"

เรเชลขยับตัวหนีออกห่างเซรีโคแอนคนงามมากขึ้นเรื่อยๆ หาก
วาเนสซ่ากลายเป็นอสูรหิมะ เขาคนหนึ่งละที่จะไม่แปลกใจเลย

"...แล้วพอข้าโดนใส่ความพวกมันก็เชื่อเสียสนิท!! พวกมันเห็นว่า
ข้าเป็นคนปากเสียเลยเหมาะจะเป็นตัวร้ายในงานนั้น คนส่วนมากไม่รู้หรือ
ยังไงหา! ว่าผู้หญิงยิ่งเจ็บ มันยิ่งร้าย! พวกมันเห็นยัยเฟลิเซียไม่เคยมี
เรื่องกับใครเข้าหน่อยก็เชื่อมั่นไปเสียหมด!! ไอ้พวกนั้นมันไม่รู้จักข้า ไม่

รู้จักเฟลียเลยด้วยซ้ำไป!"

เรเซลมองวาเนสซ่าที่กระซากก้อนน้ำแข็งมาเหวี่ยงใส่พื้น จนกระทั่งน้ำแข็งก้อนนั้นปึกค้ำพื้นน้ำแข็ง ทั้งกระห่านประหนึ่งอนุสาวรีย์ เรเซลอดไม่ได้ที่จะยกกล้องขึ้นมาถ่ายรูปตัวเองกับอนุสาวรีย์แห่งความโกรธของวาเนสซ่าไปสองสามภาพ

"จะเข้าไปพวกมันก็ไม่ผิดหรอก ข้าเองก็ผิดเหมือนกันที่เข้ากับใครไม่ค่อยได้..." วาเนสซ่าเอ่ยเมื่ออารมณ์เย็นลง โบกมือคล้ายร่อน ก่อนจะทำลายก้อนน้ำแข็งไปอีกหนึ่ง เรเซลมองเรเซลด้วยดวงตาคมกริบ "...อีกอย่าง เจ้าจะแค้นแค่ไหนให้ข้าใช้หรือไม่"

"ขอรับ?" เรเซลที่ดูรูปถ่ายของตัวเองหันมามองอาจารย์ทันที "แค้นอีกแล้วหรือขอรับ! ทำไมผู้หญิงชอบบอกให้ข้าไปแค้นให้เรื่อยเลย แม่เลี้ยงของข้าก็อีกคน"

"ก็เพราะว่าข้าไม่ได้โลกสวยนะสิ บางคนบอกว่าเพื่อความสันติ เราต้องรู้จักปล่อยวางและให้อภัย เอะ! ทำมาเป็นสิ่งสอนศักรูให้คิดกัน เจ้าเชื่อข้าเถอะ..." วาเนสซ่าโอบบ่าเรเซล "คนแบบนี้ ถ้าเกิดไปเจอสามีตัวเองแอบนอนกอดกับสาวอื่นนะ ชี้อร้านจะเอามีดไล่แทงคนเขาไปทั่ว ตัวเองก็มีคนที่อภัยให้ไม่ได้ แล้วยังมีหน้ามาสอนคนอื่นอีกหรือ และความแค้นของอาจารย์ ก็เหมือนความแค้นของลูกศิษย์ เอาความรู้ข้าไป แล้วจัดการยัยนั้นให้ข้าด้วยนะ"

"ขอรับ" เรเซลพยักหน้ารับ ก่อนคิด 'เรื่องเถอะ ความแค้นของแม่เลี้ยงข้า ข้ายังไม่สนใจเลย นับประสาอะไรกับความแค้นของเจ้าเล่า'

"เอาละเรเซล ราคิอิฮัส" วาเนสซ่าผละจากเขา หมุนตัวมายืนเท้าเอวอยู่ตรงหน้า "ข้ารู้อะไรเกี่ยวกับเจ้าเยอะแล้ว เจ้าเป็นสายเลือกมังกรมีพลังไฟธาตุแรงสูง ส่วนเรื่องการต่อสู้ ข้าไม่สนใจอะไรมาก เพราะพ่อของข้าก็ทรงสอนเจ้ามาดีระดับหนึ่ง และสุดท้าย ความสามารถพิเศษของเจ้า ยังมีคนรู้น้อย ก็ยังได้เปรียบ"

"ท่านจะไม่บอกใครเรื่องมีศิษย์ข้า" เรเซลเอ่ยอย่างไม่แน่ใจ

"सानานด้วยความสวยของข้าเลย อาจารย์ที่ไหนจะเปิดเผยความลับของศิษย์กันเล่า" วาเนสซ่ายิ้มหวานให้เรเชลเล็กน้อย ก่อนจะยกมือขึ้นบีบจมูกเด็กหนุ่มอย่างเอ็นดู "ลูกศิษย์ก็เหมือนลูกคนเล็กของอาจารย์ เจ้าไว้ใจข้าได้แน่ นุ่มน้อย"

"ขอรับ" เรเชลรู้สึกดีขึ้นนิดหน่อยเมื่อได้ยินคำพูดนั้นจากปากอาจารย์สาว อย่างน้อยก็จนกระทั่งวาเนสซ่าเดินเข้าไปในถ้ำของคน แล้วรื้อหาของบางอย่าง ส่งเสียงกังวานใส

"ข้ามีลูกศิษย์หนุ่มแล้ว จะทำยังไงดี จะรังแกมันให้หน้าใจเลยดีไหมหนอ อันดับแรกจะจับแก้ม้าให้หมด แล้วใช้ให้ไปแช่น้ำเย็นอย่างที่คุณเขานิยมกัน ถือเป็นอาหารคาของข้าด้วย ไม่ได้เจอดีๆหลอๆ มานานแล้ว คิกๆ"

"..."

เรเชลไม่เข้าใจสนิมของเลโอธานเลย

โชคของเรเชลยังดี เพราะวาเนสซ่าไม่ได้เดินมาจับเขาแก้ม้า แล้ว
 ถีบตกแอ่งน้ำเย็นแคอย่างใด แต่วาเนสซ่ากลับหยิบเอาพลั่วขึ้นมามุ่งมั่นขุดให้เขา

"เจ้าต้องเจอน้ำแข็งลงไปให้เหมือนอ่างอาบน้ำขนาดใหญ่ พอที่คนจะลงไปแช่ได้เต็มตัว"

"งั้นเคียวข้า..." เรเชลจุคไฟธาตุ แต่โดนวาเนสซ่าปรามเบาๆ

"ห้ามใช้ไฟธาตุละลายน้ำแข็ง ห้ามให้เวทมนตร์ ห้ามใช้อะไรทุกอย่างนอกเสียจากกำลังแขน...ข้าจะคอยดู"

แล้ววาเนสซ่าก็ไปลากเก้าอี้จากไหนไม่ทราบมานั่งใกล้ๆ เหมือนจะนั่งเฝ้า เธอบอกให้เรเชลเรียกโอรินออกมา เรเชลงุนงง แต่ก็ยอมจับโอรินใส่กรงขัง และนำทั้งกรงมามอบให้วาเนสซ่า ดูเหมือนอาจารย์ของเขาคะชอบกระรอกมาก และโอรินก็เป็นทูกาที่มีลักษณะคล้ายกัน จึงถูกใจยิ่ง

เรเซลบอกเสียงนุ่ม "ท่านไอรินของข้า หากกินสมุนไพรก็ถ่ายออกมาเป็นยาระดับสูงได้ ท่านอย่าทำนางหายนะขอรับ"

"โอ้หรือ..." วาเนสซ่าทำตาวิบวับ สำรวไอรินเสียจนเจ้าชุกการิทำสายตาไม่ว่างใจ "ไม่ท้องห่วย ข้าจะดูแลมันอย่างดีเลย"

เรเซลแอบเหลือบมองด้วยความกังวลเล็กน้อย ก่อนจะเร่งใช้พลังชุบต่อทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า เขารู้สึกเหมือนได้ยินเสียงไอรินร้องจ๊ๆ เขาทบทวนตัวเอง แล้วพบว่าไม่มีเหตุผลอะไรที่จะปิดบังวาเนสซ่า (เพราะคงปิดไม่ได้) และเรเซลเองก็รู้จักการสอนของตระกูลนี้ดี รับศิษย์เพียงแค่มุขเดียว และศิษย์คนนั้นจะเป็นเหมือนลูกแท้ๆ ของตนเอง วาเนสซ่าเป็นลูกสาวของโจนาธาน และนิสัยก็คล้ายกันหลายส่วน เรเซลคิดว่าเธอเป็นคนที่ไว้วางใจได้ระดับหนึ่ง

แต่ขณะที่เรเซลพยายามชุบน้ำแข็งที่หนายัง รุกๆ ไอรินก็วิ่งมาหาเขา เอื้อมมือจะคว้าสายกางเกง แต่ถูกมือปรีตนา (ทว่าพอเคาได้ว่าใคร) คว้าหางเป็นพวงของมัน แล้วลากกลับไป เล็บชุกการิควั่นยอยที่คั่นรณจิกและชุบพื้นน้ำแข็งเป็นทางยาว

เรเซลพลั้งกลัวว่าวาเนสซ่าจะเผาท้องไอริน จึงเร่งหนีไปบอก "ท่านอาจารย์ขอรับ อย่าได้ทำร้ายท่านไอรินของข้าเสียนะ"

"ไม่ทำหรอกนะ" วาเนสซ่าทำหน้าที่จิตใจ มือถือเข็มนับสิบ มองไอรินเหมือนหักห้ามใจ เก็บเข็มแล้วยัดมันใส่กรงแค่โดยดี "เจ้าทำงานของเจ้าไปเถอะ หากเสียสมาธิอีก ข้าจะลงโทษไม่ให้กินข้าวเย็นนะ"

"ขอรับ"

เรเซลไม่รู้ว่าตัวเองจะดีใจหรือไม่ ที่กลายเป็นลูกศิษย์ของเซรี-โคแอนคนนี้ วาเนสซ่านั่งเพียงครู่ ก็เดินเข้าไปหอบกองผ้าออกมา เรเซลลอบมองผ่านพื้นน้ำแข็ง อาจารย์ของเขาปักผ้าอยู่ จะว่าไปวาเนสซ่านั่นถือเป็นคนสวย คงหาสามีงามแถมพิศมึ้นแถมถือศีลเล็กน้อย เส้นผมของเธอเป็นสีฟ้าเหลือบเงินแวววาว หากเทียบกับเฟลิเซียแล้ว เธอสวยคนละแบบกับเฟลิเซีย เฟลิเซียนั้นดูอ่อนหวาน แต่วาเนสซ่ามีมาคนางพญาเต็มเปี่ยม

ด้วยรูปลักษณ์แบบนี้กระมังเลยถูกมองว่าเป็นนางมารร้ายได้ เพราะคนส่วนมากมักจะไว้วางใจผู้หญิงที่ดูนุ่มนวลแบบเฟลิกเซีย ขณะที่ผู้หญิงที่สวยสง่าและเปิดเผยแบบวาเนสซ่าไม่เป็นที่นิยมนัก แอนคาเนียเป็นดินแดนที่มักจะมีคนที่มีภาพลักษณ์ก่อนอยู่แล้ว

"ถ้าออกแรงมากจนร้อน จะถอดเสื้อก็ได้นะ ข้าก็อยากเห็น" วาเนสซ่าอย่างกรุ้มกริม

"ที่นี่มีแต่ความแห้งและหิมะขอรับอาจารย์ จนกว่าน้ำแข็งที่นี่จะละลายหมด ข้าไม่มีทางร้อนหรอก" เรเชลเอ่ย พร้อมตอในใจว่า 'หรือไม่มีกลิ่นสียแบบนี้แหละที่ทำให้คนเกลียด'

วาเนสซ่าส่งเสียง 'เฮอะ' ไม่ช้าไอรินก็ร้องจี๊ดๆ อีก ก่อนจะเงยไป เรเชลอคใจไม่ไหว หันไปมอง ก่อนจะอ้าปากค้างเมื่อเห็นชุดการีของคนที่อยู่ในชุดกระโปรงฟูฟ่อง มีโบใหญ่เวอร์แปะอยู่ด้านหลัง

"ท่านอาจารย์..."

"ทำไม..." วาเนสซ่าเลิกคิ้วสูง "ก็มันตัวเมียไม่ใช่หรอ"

"เปล่าขอรับ แต่ท่านเก่งเย็บปักถักร้อย" เรเชลพยายามเลี่ยงไม่พูดความรู้สึกประหลาดที่ตกอยู่ในคอตนเอง วาเนสซ่าได้ยินก็ยิ้ม หยักคิ้วลูก และหมุนกายหนึ่งรอบ อวดชุดกระโปรงหน้าหนาวของตัวเอง

"ข้าน่าจะไม่มีชุดสวยๆ ไม่ได้หรอกนะ คงงามอย่างข้า ยิ่งไงก็คงสวยให้ตลอด เอ้อ เสียค่าอย่างมากสินของข้าใส่ของได้น้อยไปหน่อย เลยหยิบผ้ามาได้ไม่กี่พับเอง"

"ขอรับ" เรเชลหันไปตั้งหน้าตั้งใจทำงาน ก่อนชุดการีของเขาจะมีชุดลิเกเพิ่มขึ้นไปอีกหลายสิบชุด

เรเชลเคยฝึกกับโจนาธาน อาจารย์สอนการต่อสู้ของเขาก็ฝึกประมาณนี้แหละ กระตุลวิลลาโนมีความเชื่อที่ลึกลับร่ำลือกันว่า ลูกศิษย์จะต้องฆ่าฟันเก่งๆ ทำอาหาร และคัมมน้ำให้อาจารย์อาบ ซึ่งวาเนสซ่าก็เป็นเหมือนพ่อของเธอก็เป๊ะ แค่เปลี่ยนจากฆ่าฟันมาเป็นชุบคัมมน้ำแข็งหน้าขนาดใหญ่ ซึ่งกว่าที่เรเชลจะทำเสร็จก็ค่อนข้างลำบาก

"เสร็จแล้วขอรับ"

"อืม" วาเนสซ่าที่ตกแต่งทรงให้ชูการิด้วยโบหลายสีพยักหน้ารับ เธอหันมาลูมือตัวเอง มองลงไปใบบ่อนั้น จากนั้นกระโดดลงไปเห็นว่ามัน ลึกถึงเอว วาเนสซ่าลงไปนั่ง เหมือนคิดว่าหากแช่น้ำร้อนกลางแจ้งเช่นนี้ จะได้บรรเทาอาการเช่นไร

"ท่านคงไม่ได้คิดจะเอาไว้อาบน้ำหรือคณะขอรับ" เรเซลถามอย่าง อดไม่อยู่ วาเนสซ่าหัวเราะ หันมาทำทาบิบบเจ้าผู้ใส่เขา

"อยากเห็นข้าอาบน้ำกลางแจ้งหรือศิษย์รัก"

"ท่านเลวี่อาชานจะได้ฆ่าข้าตายสิ" เรเซลว่า พอเห็นสีหน้างุนงง ของวาเนสซ่า เขาก็ว่าต่อ "ท่านไม่รู้หรือว่าเขาชอบท่าน"

วาเนสซ่าอ้าปากค้าง ในแวต้ามืดความว่างเปล่า จนเรเซลเริ่มคิดว่าเลวี่อาชานไม่เคยสารภาพรักกับวาเนสซ่าเลยหรือ ไม่สิ ตั้งแต่พวกเขา เจอกัน วาเนสซ่าทั้งใช้สายตาและคำพูดโลมเลียเขามาตั้งหลายต่อหลาย ครั้ง เลวี่อาชานเองก็ถือเป็นชชชรูปงาม วาเนสซ่าจะไม่สนใจเขาซะวัน-ออกเลยหรือ

"คือท่านกับเลวี่อาชานไม่ได้..." เรเซลเอานิ้วชี้สองนิ้วมาแตะกัน เป็นสัญลักษณ์ วาเนสซ่าทำสีหน้าประหลาด เหมือนสมองหายไปชั่วขณะ

"ข้านี้คงฉันทันกับเฟลิเซีย..." วาเนสซ่าเอานิ้วชี้มาแตะกันบ้าง

เรเซลมองแล้วส่ายหน้า เขาไขว้มือเป็นรูปกากบาท 'เลวี่อาชานกับเฟลิเซียเนี่ยะ ไม่มีทาง มหาราชันจอมทัพแทบจะคอกหน้าเฟลิเซีย ทุกครั้งที่ตนมีโอกาสเลย'

วาเนสซ่าครางอย่างงุนงง "...หรือ ตอนที่ข้าอยู่ด้วย เห็นพวกมัน เข้าข้างกันเป็นปีเป็นขลุ่ย ตอนมาที่นี่ยังแอบคิดว่าไอ้เลวี่นี้แหละที่จะสะก๊ใจที่สุดที่ได้เห็นข้าคงระกำลำบาก ว่าแต่เจ้ามองผิดหรือเปล่าที่ว่าเลวี่มันชอบ..." เธอชี้ตัวเธออย่างมั่นใจ

"มองไม่ผิดขอรับ เรื่องนี้อาจารย์ข้าก็รู้ ว่าเขาชอบท่านนะ" เรเซลบอก ก่อนถาม "หรือท่านไม่รู้"

"นั่นเรียกว่าจีบเธอ!" วาเนสซ่าร้องเสียงสูง พริบตาเดียวก็กระโดดขึ้นมาจากหลุม "มันคำว่าข้าบ้ำผู้ชาย ไม่ใช่กุลสตรี จะไม่มีใครเอามาตั้งแต่หัวเท่ากำปั้น ตอนนั้นข้ายังบอกมันอยู่เลยว่า ก็ดีสิ เพราะข้าก็ไม่คิดจะเอาใคร เป็นแบบนี้สิดีจะตาย จะได้ไม่ต้องคอยมองแค่ผู้ชายคนเดียว คบกับผู้ชายเพียงคนเดียววนๆ น่าเบื่อจะตาย"

"และพอข้าคบใครมันก็มาพิมพ์ใส่ ว่า 'วาเนสซ่า เจ้าอย่าทำลายอนาคตผู้ชายสิ เลย ปลอยเขาไปเถอะ' วาเนสซ่า พอได้แล้ว เจ้าเห็นผู้ชายที่ไรคองน้ำลายหกใส่ทุกทีหรือไง เห็นใจพ่อของเจ้าบ้างได้ไหม" วาเนสซ่า บลาๆ ปนเป็นตาแกตั้งแต่เด็กยันโต!"

วาเนสซ่าโบกมือเหมือนไล่ภาพหลอนเลือนลางออกไป ก่อนจะนั่งแล้วถอนใจ หันมองหน้าเรเชลด้วยสายตาดึงเอือมระอาจะคนตื่นอาย

"ใครจะไปรู้ว่ามันชอบข้าวะ มันเล่นตามคำข้าอย่างกับว่าข้าเคยไปบิดหัวมันมา"

เรเชลพอจะนึกภาพออก วาเนสซ่าหันหลังให้เขา พร้อมว่าอย่างไมยอมให้เห็นสีหน้า

"แต่ข้าก็เข้าใจนะ หากที่บ้านนั้นจะไม่ยอมบอกข้า ก็ข้าเป็นผู้หญิงคนเดียวที่กระเทียมมันได้ พอมันโดนข้ากระเทียมจนปางตายที่ไร เฟลิเซียก็จะลากมันไปรักษา" วาเนสซ่าถอนใจ "โลกเราก็คือแบบนี้แหละเรเชล บางทีคนที่ทรยศเรามาตั้งแต่แรก กลับเป็นคนที่เราไม่คาดคิดที่สุด คนที่ติดกับเราในยามที่เรากำลังลำบาก กลับเป็นคนที่ทะเลาะและกลั่นแกล้งเราทุกวัน โลกนี้คือความไม่แน่นอน"

เรเชลเห็นด้วยกับคำพูดนั้น เขาเคยถูกทรยศ เลยกลัวที่จะไว้ใจใคร แต่พอไม่คิดไว้ใจใครกลับกลายเป็นว่าได้ทำร้ายคนที่ควรจะไว้ใจ...คนที่ทำทุกอย่างเพื่อเขา

"น้ำแข็งที่ขุดออก ละลายมันให้เป็นน้ำ แล้วใส่บ่อนี้ให้เต็ม" วาเนสซ่าสั่ง "และพอดวงอาทิตย์จะตกคืนก็ไปทำอาหารให้ข้าด้วย อย่าให้เกินเวลานั้นนะ ผู้หญิงกินข้าวศึกไปจะอ้วน หากข้าไม่สวยจะโทษเจ้า"

"ขอรับ"

"ฝีมือไม่ได้เรื่อง"

วานessa เอ่ย หลังจากกินคำสุดท้ายหมด "คะแนนของข้ามีสิบคะแนนก็ได้แค่สี่ หอดปลาอะไรไม่เหลือความจำที่ด้านใน คัมผັกก็กรอบไม่พอสิ และที่สำคัญ ใส่เครื่องปรุงเยอะเกินไป รู้ไหมว่ามันไม่ค่อยดีต่อความงาม"

"ขอรับ" เรเซลที่เคยชิมฝีมือของวานessa ยอมรับ เรื่องทำอาหารเขาไม่อาจเทียบเธอได้จริงๆ

วานessa คิมน้ำอุ่นจนหมดก่อนแปะมือ เรเซลยื่นผ้าเช็ดปากให้ แต่เธอก็คว่ำมาปาดใส่หน้าเขาแทน วานessa ค้างมือของเรเซลมา เธอจับชีพจรแล้วหลับตาลง

"คาเกณฑ์นั้นสอนพื้นฐาน และการต่อสู้แค่บางท่าใช้หรือไม่"

"ขอรับ" เรเซลบอก

"และเจ้าก็คงฝึกคอยตัวเองสินะ" วานessa ถาม "ข้ารู้สึกว่าเจ้าก้าวมาถูกทางแล้ว แต่ยังจับเคล็ดวิชานั้นไม่ได้เสียที"

"ขอรับ" เรเซลยอมรับ

วานessa หายคางลูกและคางมือให้เรเซลลูกตาม เด็กหนุ่มยืน ก่อนวานessa จะเริ่มลูบคลำร่างกายเขา จนเรเซลหน้าขึ้นสีแดง วานessa จับคันทน คันทา ท้องแขน น่อง หน้าอก ช่วงเอว และก่อนจะลืกลึกซึ้งกว่านั้น (?) เรเซลก็เร่งปัสสาวะออก ร้องเสียงดัง

"อาจารย์!"

"ขอโทษ ก็ข้าไม่ได้เจอบุรุษห่อๆ มานานแล้ว" วานessa ทำหน้าเศร้า เรงหยิกแก้มเรเซลไปหนึ่งที่ "เจ้าหล่อมากนะ เป็นเด็กหนุ่มดูกรุ่นกริบด้วยอะ ข้าเลยอดใจไม่ค่อยได้ เอาละ"

เธอเดินไปที่กำแพงน้ำแข็ง ก่อนจะหยิบสีย้อมขึ้นมาเขียนทุกคำพูดของตนเองให้เรเซลดู

"กำลังแขนดี แบบนี้แปลว่าเรียนท่าวาสันต์พร่างพร่มกับสิบสาม รุกตายเรียบร้อยแล้ว แยกกำลังขาลดไปหน่อย บ่งชี้ว่าค่อนข้างขี้เกียจฝึก เค้น ฝึกวัง จากนี้ไปเจ้าต้องเดินขึ้นเดินลงหุบเขาน้ำแข็งวันละสามรอบ"

"เคียวอาจารย์!" เรเชลร้อง "ท่านจะสอนข้าทำอาหารไม่ใช่หรือ"

"คนทำอาหารก็ต้องเก่งกาจในการหาวัตถุดิบ และที่สำคัญ..."

วานเนสซ่าเงิบ ก่อนจะหันมาขำก๊อนน้ำแข็งใส่น้ำมากของเรเชล จน เด็กหนุ่มที่ไม่ทันตั้งตัวหายหลัง เธอหันไปเขียนต่อ "ประสาทสัมผัสยัง แยกอยู่ เคาได้ว่าคาแก่นั้นยังไม่ได้ปลุกประสาทสัมผัสขั้นที่สองให้ ขึ้นที่สาม นี้ไม่ต้องพูดถึง หึ! เป็นพ่อข้าประสาอะไร!"

"ฆ่าอาจารย์นี้บาปไหมหนอ" เรเชลพิมพ์เสียงเครียด ยกมือกุม หน้าผากที่เป็นรอยแดง น่ากลัวว่าจะมีเลือดไหลด้วย

"ต่อจากเรื่องสรีระร่างกาย สายเลือด...อืม สายเลือดมังกร สร้าง มิติส่วนตัวได้ ไม่ต้องห่วงว่าจะโดนขโมยผลงานเหมือนข้า" วานเนสซ่าจด ข้อมูลลงไป "รู้ไหมเรเชล ตอนอยู่ที่นั่นข้าก็พยายามฝึกฝีมือให้เก่งๆ เหมือน กัน ดังนั้นถึงบันทึกที่ข้าเคยลบไปได้เลย ของพวกนั้นมันเก่าแล้วละ ถือ เอาไว้ก็อาจจะโดนแย่งไปเปล่าๆ"

"ขอรับ ข้าจะเปลี่ยนบันทึกให้คนที่แย่งไปเอาไปฝึกจนทำลาย ตัวเอง" เรเชลว่า

"อืมมม! นิสยคือข้าถูกใจ เหมาะเป็นศิษย์ข้า" วานเนสซ่าบอกเสียง หวาน จดลงไปบนก้อนน้ำแข็งด้วย เธอเงยไปนิด ก่อนจะว่าต่อ "วัตถุดิบ ทั้งหลายคงไม่ต้องห่วง ส่วนเรื่องไฟ เจ้าจุฬาคุเหมือนคิได้ด้วยใช่หรือ ไม่ ข้าเห็นที่ปลายนิ้วของเจ้า คล้ายๆ กับปลายนิ้วของคนฝึกวิชาเดียวกับ เจ้าแล้ว เจ้าฝึกวิชานั้นด้วย หรือข้าคิดไปเอง"

"ข้าเคยธาตุแปรปรวนอย่างรุนแรงครั้งหนึ่งขอรับ ดังนั้นท่านแล้ว เลยให้เคล็ดวิชาเหมือนคิมา เพื่อให้ธาตุอคิของข้าสงบลง เอ่อ...เมื่อครู่ ท่านกล่าวถึงเคล็ดวิชาของอาจารย์โจนาธาน ข้าฝึกวิชานั้นสุดท้ายของ อาจารย์โจนาธานแล้วนะ แต่ยังทำไม่ค่อยได้ ท่านคงรู้ว่าเป็นเพราะอะไร"

เรเซลบอก

"ก็แน่ละ..." วาเนสซ่าพยักหน้า "วิชาของตระกูลข้าคือไร่กระบวนท่า เจ้าสลายพลังเวทผู้อื่นได้โดยไม่มีคนสอนก็เก่งแล้ว แต่นักรบที่ไร่กระบวนท่าจริงๆ สิ่งที่เขาต้องมีคือประสาทสัมผัส ซึ่งข้าแสดงให้เห็นแล้วว่าเขายังอ่อนหัดเมื่อเทียบกับข้า"

เรเซลเริ่มไม่แปลกใจ ว่าทำไมวาเนสซ่าถึงเอ่ยได้เต็มปากเต็มคำว่าเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่อัดเลวีอาธานได้ เธอถึกกว่าที่มองเห็นภายนอก อย่างน้อยก็ต้องเก่งการต่อสู้ ถ้าไม่โดนคนรอบข้างทรยศ เธอก็คงยิ่งใหญ่กว่าจอมยาคนไหนในแอนคาเนีย และซิลเวอร์ก็คงไม่ได้แม้แต่ฝันถึงตำแหน่งมหาราชันจอมยาเพราะถ้ามัวเผลออยู่ วาเนสซ่าก็คงได้ตำแหน่งมหาราชันพิเศษเชรีโลลา และเฟลิเซียก็คงได้ตำแหน่งมหาราชันจอมยาแทน

"สิ่งที่ข้าขาด เจ้าต้องรู้ด้วย" วาเนสซ่าเอ่ย "เจ้าต้องรู้สึกถึงยาทุกชนิดที่อยู่ใกล้ แม้ไม่ได้สัมผัส หากคอนนั้นเจ้ารู้ตัวว่าในยามียาพิษละก็...เฮ้อ"

หญิงสาวถอนใจ ก่อนจะเดินมาค้นหาขวดโหลบางอย่าง วาเนสซ่าหันมามองเรเซล ก่อนจะพยักหน้าให้ตามมา

"เรเซล สิ่งที่ทำพลาดไป เจ้าแก้ไขมันได้ไหม"

วาเนสซ่าเอ่ยถามลอยๆ เรเซลนิ่งไป ก่อนจะว่า

"ข้าไม่รับปาก แต่จะทำให้ดีที่สุดขอรับ"

วาเนสซ่ายิ้ม เดินไปยังบ่อน้ำที่เรเซลขุดเมื่อคอนเข้า ท้องฟ้าที่แดนน้ำแข็งเริ่มมีคแล้ว เธอเทอะไรบางอย่างสีแดงลงบ่อ ก่อนจะยื่นมือลงไป

"เรเซล..." วาเนสซ่าเรียกลูกศิษย์ตัวเองด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย "เจ้าต้องสัญญากับข้านะ ว่าตัวเจ้าจะไม่มีทางพลาดเหมือนกับข้า"

เรเซลมองเสียวนางคงคามของผู้หญิงแกร่งที่ถูกใส่ร้าย อาจต้องตายที่แดนน้ำแข็งเพียงลำพังเพราะชาด้วยเดียว สูญเสียครอบครัว ถูก

มิตรทรยศ จากคนที่เคยมีทุกอย่าง กลับคืนมาพบว่ามันหายไปหมดในพริบตา จะมีใครที่ต้องเจอเรื่องหนักหนาแบบวานเนสซ่าบ้าง

เรเชลอาจไม่คิดแก้แค้นแทนวานเนสซ่า เพราะคิดเสมอว่าแค้นของใคร คนนั้นควรสะสางด้วยตัวเอง แต่เขาคิดหนี้โจนาธาน จะทำดีกับวานเนสซ่าเพื่อใช้หนี้แทน คงไม่เสียหาย เพราะอย่างไรเฟลชีเยร์ก็คือสะพานที่เขาต้องก้าวผ่านอยู่แล้ว

"ขอรับ" ขอให้สามารถใช้หนี้ชีวิตนั้นได้เถอะ

วานเนสซ่านิ่ง ก่อนจะหันมายิ้มมึนงงมาให้เรเชล เอ๋เสียงหวาน
"ขอบคุณนะ"

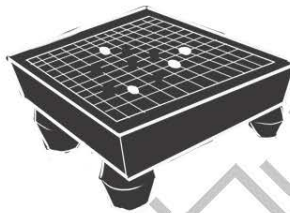
เรเชลยิ้ม วินาทีต่อมาเขาก็โดนวานเนสซ่าขูดเข็มเงินเจาะทั่วร่างกาย และถีบตกลงไปในบ่อ หญิงสาวส่งเสียงเรียว

"จนกว่าข้าจะคืนในวันพรุ่งนี้ เจ้าห้ามขึ้นมาจากบ่อนี้เด็ดขาด"

เรเชลอ้าปากพะงาบ "ให้เขาแช่น้ำทั้งคืนในแดนน้ำแข็งเช่นนี้เนี่ยนะ!? ยัยบ้า!

97

การแก้แค้นของตระกูลวิลลาโน

ยาที่ว่าเนสซ่าโยนลงในบ่อนั้นคืออะไร เรเซลเคาไม่ออก แต่ที่รู้จักคือมันทำให้เขาปวดกระดูกยิ่ง รู้สึกเหมือนร่างจะแหลกทุกวินาทีที่อยู่ในน้ำนั้น รวากับโคนค้อนทุบ เรเซลแทบจะได้ยินเสียงกระดูกทุกชิ้นของคนลั่นดังเปรี้ยะๆ ขณะที่อากาศหนาวจนร่างกายช่วงที่โผล่พ้นน้ำมีคราบน้ำแข็งเกาะ

เด็กหนุ่มอยากจะคลานขึ้นจากบ่อนั้น แต่เขากลับไร้เรี่ยวแรง จนแค่หายใจยังลำบาก อยากจะหลับแต่เจ็บเกินกว่าจะหลับลง และไม่มีที่ท่าว่าจากความเจ็บจะกลายเป็นความซาแต่อย่างไร

เวลาที่ว่าเนสซ่าคืนคือเวลาที่เรเซลยืนค้ำยี้ เห็นอาจารย์สาวของคนเคินจัวเสียวออกมาจากถ้ำ สะใจหงายมองเขาที่นิ่งอยู่ในบ่อแล้วพึมพำกับตัวเองว่า 'มันตายหรือยังวะ' พอเรเซลขมอารมณ์บอก 'ยังไม่ตายขอรับ' ว่าเนสซ่าก็คืนเค็มคา อ้าปากหาวแล้วยิ้มหวาน

"ใช้ได้ เอ้าเป็นพื้นมาจากบ่อแล้วไปทำอาหารเข้าให้ซักได้แล้ว"

"หา!" เรเซลอยากจะบอกว่าเขาไม่ได้นอนเลยทั้งคืนนะ

"ทำอาหารเข้าเสร็จก็ไปเดินขึ้นลงเขาอย่างที่เราตกลงกันได้เมื่อวาน

ประมาณสามรอบ กลับมาให้หันทำอาหารเที่ยงให้ข้า จากนั้นก็..."

"อาจารย์..." เรเชลเรียกวาเนสซ่าเสียงสั่น "...ข้าเป็นไม้ไผ่ขอรับ"

"อย่ามาทำอันนั้นน่า เป็นลูกผู้ชาย แค่นี้สบายอยู่แล้ว" วาเนสซ่าว่าอย่างใจร้าย พินิจเล็บตัวเอง "อ้อ บนเขานั้นจะมีหยกหิมะอยู่ เจ้าเอามาให้ข้าสามชิ้นนะ ชิ้นเขาหนึ่งครั้ง เอามาหนึ่งชิ้น ห้ามหยิบเกินกว่าหนึ่งชิ้นในแต่ละครั้ง เพราะไมจั้น..." วาเนสซ่าหักกระดูกมือตัวเองอีกครั้ง ยิ้มเหี้ยม สายตานั้นอำมหิตจนโชนาอาณในความทรงจำของเรเชลซิคซ่าย วาเนสซ่าไม่ได้ต่อคำนั้น ละไว้ในฐานที่เข้าใจ ก่อนจะเอ่ยเร่ง "เร็วเข้า ลูกที่นั่นมา! อย่ามัวโอ้อ้อ เคี้ยวเลยเวลาอาหารเช้าของข้า!"

เรเชลทำหน้าที่เหมือนยาขมติดคอ เขาจะยกขึ้นมารากบ่อ ทรมาณแทบขาดใจ แต่พอร่างกายพันบ่อ กลับรู้สึกได้ว่า เมื่อความเจ็บปวดนั้นบรรเทาลง สิ่งที่มาตามนั้นคือเสียงสายลมที่ซัดจน และกลิ่นหิมะที่รู้สึกเหมือนเด่นชัดกว่าครั้งไหนๆ

วาเนสซ่าชี้ไปที่ถ้ำ พร้อมบอก "ข้าเอาใจกินนะ"

เรเชลไม่อยากจะยอมรับ แต่เขาก็ต้องยอมรับ หลังจากทรมาณตัวเองมาคืนหนึ่ง เขารู้สึกเหมือนประสาทสัมผัสเด่นชัดขึ้นมากจนน่าตกใจ เขาได้กลิ่นคิมมาก จนแม้แต่หลับตาก็บอกตำแหน่งที่ตั้งของเครื่องปรุงถูกพอลิเมอร์สีของตัวเอง ก็เริ่มรู้แล้วว่าอาหารของเขาที่ผ่านมานั้นพลาดไปตรงไหน

"ดูท่าจะพอรู้แล้วละสิ" วาเนสซ่าบอก คักใจก็เงยปาก เธอรู้สึกดีใจที่เรเชลเอาเมล็ดธัญพืชมาเยอะเยะ "ไม่ได้กินอย่างอื่นนอกจากปลามานานแล้วนะเนี่ย"

เรเชลมองอาจารย์คนใหม่ของตัวเอง เขาสรุปในใจว่าเธอเป็นอาจารย์ที่ดีพอควร ถึงจะโหดไปหน่อยก็ตาม

"หยกหิมะนี่คืออะไรหรือขอรับ"

"สถานที่ที่มีไอน้ำเย็นเข้มข้น จะมีหยกหิมะซ่อนอยู่" วาเนสซ่าบอก

"เป็นน้ำแข็งที่ไม่มีวันละลาย เจ้านบอกว่าตัวเองมีปัญหาเกี่ยวกับธาตุอัคริไซหรือ ไม่ ถ้าก็จะเอามาแก้ให้ในจุดนี้ไง หยกหิมะนะไม่เหมือนอะควาธาตุเหม็นค้อ อะควาธาตุมันเป็นของคีเกินไป บางทีของที่ดีมากๆ ก็ไม่ได้ให้ผลลัพธ์ที่เราต้องการ อย่างเจ้าแค่ส่งบธาตุอัคริไซตัวเองเอาไว้ หากให้อะควาธาตุเหม็นค้อมันก็จะทำให้ธาตุอัคริไซอื่นเป็นจุดเด่นในตัวเจ้าไป แต่ถ้าเป็น หยกหิมะก็จะแค่ชะลอไฟ เหมือนเวลาทำกับข้าว การหรีไฟให้พอดีทำให้ อาหารอร่อย ใช้ไฟแรงเนี่ยนอกก็ไหม้เกรียม แต่ข้างในยังดิบอยู่ ใช้ไฟอ่อนจะสุกทั้งข้างนอกและข้างใน มันก็ประมาณนั้น"

เรเซลพยักหน้ารับ มิน่าเล่าในตอนที่อยู่หมู่บ้านพิเคร่า เขาพยายามให้อะควาธาตุเหม็นค้อปรุงยาแทบตาย แกล้งทำให้ร่างกายแย่ง ต้องใช้ยาที่ทำจากไฟที่มีไอเย็นของเอเคนแทน

"ธาตุเจ้าในตอนนี้นักยังไม่คงที่ เจ้าลคมัน มันเพิ่ม เจ้าลคอีก มันก็เพิ่มอีก เวลาต้องใช้ไฟธาตุ บางทีแรงไป ก็จะหวั่นไหวไม่ค่อยถูกละสิ"

"ก็...ใช่ขอรับ แต่การปรุงยาใช้ไฟแรงมากก็เป็นเรื่องดี" เรเซลยอมรับ

"ไม่ดีทั้งหมดหรอก" วาเนสซ่าว่า "เจ้าต้องคุมไฟตัวเองให้ได้ และรู้ว่าจะใช้มันยังไง เจ้ามีวิชาของเลวีไซไหม แต่ลำบากในการใช้ไฟธาตุเหม็นค้อ มันเพราะอะไร เพราะไฟธาตุอัคริไซเจ้าแรงจนเบียดผลของวิชานั้น ธาตุอัคริไซเจ้าปะทุ เจ้าเก็บวิชาธาตุเหม็นค้อลงไป ทำแบบนี้ซ้ำๆ ร่างกายเจ้าจะแย่รู้ไหม ต้องทำให้มันสมดุลสิ"

"ขอรับ" เรเซลพยักหน้ารับ

"เข้าใจแล้วก็เอาจานไปล้าง ปีนเขาไปเอามา" วาเนสซ่าบอก ทำเอาเรเซลรู้สึกเหนื่อยขึ้นมาทันที "ตอนบ่ายเป็นเวลาแห่งการทำการบ้าน ตอนค่ำเจ้าต้องลงไปตรวจคร่ำในป่อนั้นอีก"

"ขอรับ" เรเซลรู้สึกเหมือนอยากร้องไห้ขึ้นมาว่า

การปีนเขานั้นไม่ใช่เรื่องยาก แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเมื่อเรเชลมีสภาพร่างกายที่แทบจะคลานแทนเดิน วันแรกเขาเอาหยกหิมะสีน้ำตาลอ่อนเคลือบด้วยฝ้าขาวคล้ายมีเกล็ดน้ำแข็งเกาะมาไว้หว่านสซ่าได้แค่หนึ่งก้อน และหมดเวลาในทันที

"เจ้าซอส์กับอาจารย์ดี" วาเนสซ่าว่า ลูบก้อนหยกหิมะขนาดเท่าหัวเด็ก ถือว่าเป็นก้อนเล็กที่สุดที่เรเชลเจอเลย คีที่เขาไม่มีพิษของตนเอง หากต้องแบกลงเขามา คงได้คายอยู่ที่นั่นเขาแน่นอน

วาเนสซ่าพึมพำ "ของหายาก ถ้าไปขายที่แอนดเนียคงได้ราคาดี น่าเสียค่ายต้องมาสิ้นเปลืองให้เจ้าคนเดียว"

"อาจารย์..." เรเชลคราง แค้นก็เหนียวจะคายอยู่แล้ว อย่าให้ต้องเหนื่อยใจเพิ่มสิ

"วันนี้ได้ก้อนเดียวก็ถือเป็นการเริ่มต้นที่ดี เอาละ ไปทำอาหารกลางวันให้ข้า ห้ามซ้ากับของที่ข้ากินเมื่อวาน และตอนเช้า จากนั้นไปทุกมือห้ามทำซ้าแบบกันเค็ดขาด เข้าใจหรือไม่"

เรเชลกำลังคิดว่า "ข้าจะไม่เข้าใจได้หรือไม่ขอรับ"

"รีบไปทำ" วาเนสซ่าสั่ง "แล้วเรามาเรียนคาบบ่ายกันเลย"

เรเชลไม่กล้าถามว่าวาเนสซ่าฝึกโหดขนาดนั้นได้มาเป็นเชริโคแอนโซหรือไม่ เขาทำอาหารกลางวันด้วยความเหนื่อย และได้คำปณมาเป็นของตอบแทน แล้ววาเนสซ่าก็ไม่รอช้า เริ่มเรียนคาบบ่ายเลย

"เจ้าเห็นไฟหรือไม่ว่าจะควาธาตุธรรมชาติมีหลายแบบ"

"ขอรับ" เรเชลผงกหัว จะหลับไม่หลับหล่ะ

"จริงๆ แล้วแระควานั้นก็คือก้อนหินที่ว่างเปล่ากลายเป็นแระควาธาตุเมื่อถูกเติมไฟธาตุลงไปจนเต็ม ดังนั้นมันจึงมีเค้าแบบตามประเภทของธาตุ แสง ความมืด อัคคี วาโย พกฤษา วารี เหมันต์ ธรรณี และอัสนี" วาเนสซ่าพูดแระควาร้อนไปมา ก่อนจะว่า

"มันอยู่ที่ว่าคนปรุงยาจะเติมไฟธาตุอะไรลงไป ทำให้บางทีก็ได้แระควาก้อนเดียวแต่มีสองธาตุ เพราะว่าภายในคนหนึ่งคน มักมีมากกว่า

หนึ่งธาตุ อยู่ที่ว่าเขาจะดึงธาตุไหนออกมาใช้ได้มากที่สุด คอนจูคไฟธาตุ"

"ท่านสอนการทำอาหารไม่ใช่หรือขอรับ" เรเซลอดถามไม่ได้ แร่อะควาธาตุมันเกี่ยวอะไรกับการทำอาหาร

"การบ้านของข้าในตอนนี้!" วาเนสซ่าทำเสียงแข็งขึ้น "เอาแร่อะความาทั้งหมดเก่าก่อน แต่ละก้อน เติมธาตุไปอย่างละธาตุ ให้ข้าได้แร่อะควาธาตุบริสุทธิ์ครบทั้งเก้าธาตุด้วยฝีมือของเจ้า แร่อะควาอันหนึ่ง ห้ามมีธาตุอื่นปนมาเด็ดขาด"

เรเซลฟังเสร็จก็ถึงกับคาเหลือก เหยหน้ามองวาเนสซ่าก่อนจะร้อง "แต่ข้าไม่ได้มีธาตุครบทุกธาตุนะขอรับ!"

"ผิดแล้ว เจ้าอ่านตำราของข้าแล้วนี้ ความมืดให้กำเนิดแสงสว่าง และแสงสว่างให้กำเนิดทุกสิ่ง คนเรามีครบทุกธาตุนั่นแหละ ยิ่งเจ้าเป็นสายเลือดมังกรยิ่งทำได้ดี" วาเนสซ่าหยิบแร่อะควาขึ้นมา ก่อนจะจุดไฟของคน ทำให้มันกลายเป็นแร่อะควาธาตุแสง เธอสูรอนตรงหน้าเรเซล ก่อนจะจุดอีก ไฟธาตุของเธอก็เปลี่ยนไป แร่อะควาธาตุนั้นกลับกลายเป็นแร่อะควาธาตุความมืด และเปลี่ยนไปเรื่อยๆ จนครบทุกเก้าธาตุ วาเนสซ่าไม่จำเป็นต้องใช้แร่อะควาหลายก้อนให้สิ้นเปลืองเลย เธอเปลี่ยนแร่อะควาธาตุชนิดหนึ่งให้กลายเป็นธาตุชนิดอื่นได้!

"นี่คือพลังระดับสูง" วาเนสซ่ายิ้ม ชูมันร่อนไปมา เรเซลมองเหมือนโดนสะกดจิต "ข้าไม่ใช่เลือดมังกร แต่ข้าศึกษาข้อความในตำรานั้นอย่างถ่องแท้ ข้าทำได้ เจ้าก็ยิ่งทำได้ แต่ยังไม่จำเป็นต้องทำได้เช่นข้า แร่อะควาหนึ่งก้อน ต่อหนึ่งธาตุ ยิ่งเจ้าทำได้ไว การฝึกขั้นต่อไปก็ยิ่งมาไว จบหลักสูตรไวก็เก่งไว เจ้ามีเวลาสามเดือนในการเรียนทั้งหมดนี้นะ ส่วนเดือนที่สี่ของพวกเรา ข้าจะให้เจ้าฝึกวิชาพวกนี้จนชิน"

"ขอรับ" เรเซลพยักหน้ารับ และไม่เอ่ยอะไรอีก

"เจ้าเพิ่งเริ่มต้น ต้องเติมไฟธาตุให้แร่อะควาผ่านหม้อไปก่อน ไม่ต้องรีบร้อนเติมไฟธาตุจากมือเหมือนข้าหรอกนะ" วาเนสซ่าบอก ก่อนจะชะงักเมื่อเรเซลจุดไฟธาตุ เด็กหนุ่มร้องลั่น ก่อนจะโยนแร่อะควาที่ติด

ไฟธาตุจนลูกนั้นลงพื้นทันที วาเนสซ่ายกมือโขกกะโหลกเรเชลคังโป๊ก!
หญิงสาวแยกเท้าโขก

"ก็บอกว่าให้ให้หม้อก่อนไง! ธาตุของเจ้ายังไม่สมบูรณ์ จะจุดไฟธาตุเผาแร่ละควาโดยตรงได้ยังไง ไอ้บ้า!"

"ก็...ก็ข้าอยากลองดูนี่ขอรับ" เรเชลเอ่ยเสียงอ่อย

วาเนสซ่าคังมือเขาไปพันแผล ก่อนจะบอกเสียงเรียบ "หากอยากฝึกให้ได้โดยไว ค็นนี่ลองจุดไฟที่ละธาตุตอนที่ตัวเจ้าแช่อยู่ในน้ำ ก่อนจะเริ่มลองอะไรใหม่ๆ เจ้าต้องรู้จักตัวเองให้เสียก่อน เจ้าใจหรือไม่"

"ขอรับ"

ตอนกลางคืน หลังจากเรเชลโคบฝังเข็มด้วยความเร็วแสง และ
ถีบตกป๋อไปอีกรอบ วาเนสซ่าก็กลับตัวไปในถ้ำ และเดินถือแท่งบางอย่าง
ออกมาจากถ้ำ นำมาโยนให้เรเชลรับเอาไว้แล้วบอกว่า

"เจ้าแห่งนั้น หากตกไปในน้ำขุ่น มันจะระเบิด"

เรเชลเร่งชูแท่งนั้นให้อยู่ห่างจากน้ำในทันที วาเนสซ่าหัวเราะ
ซำๆ เธอว่า

"เจ้าแห่งนั้นข้าคิดขึ้นมาเอง หากว่าเจ้าอยากจะทำร่างกายให้
อ่อนเปลี้ยในน้ำก็ต้องจุดไฟธาตุเผามันให้หมดเสียก่อน หากว่าเจ้าบังอาจ
โยนทิ้ง พรุ่งนี้ข้าจะเพิ่มรอบการขึ้นเขาของเจ้า และหากเจ้าขึ้นลงเขาไม่ได้
เหมือนวันนี้ ข้าก็จะทดไธ้ที่เจ้าทำไม่ได้ให้ไปทำในวันหน้า เข้าใจนะ"

'นางปีศาจ' เรเชลคิดในใจ ขณะที่พยักหน้ารับ "ขอรับ"

"งั้นข้าไปนอนก่อนละ ฝึกไปดีๆ นะจะศิษย์รัก ราศรีสวัสดิ์"

วาเนสซ่าป้องปากหาหัว ก่อนจะเดินตัวปลิวเข้าไปนอนในถ้ำ เรเชล
มองแท่งบางอย่างในมือ พยายามสูดดมกลิ่นของมัน แต่ก็ยังแยกกลิ่น
ไม่ได้ว่ามันทำมาจากอะไรบ้าง เด็กหนุ่มจุดไฟธาตุที่แท่งนั้น ก่อนจะ
ขมวดคิ้วแน่น เมื่อเห็นว่าแท่งนั้นไหม้เพียงนิดเดียว เรเชลเร่งจุดไฟธาตุ
ให้ลุกโชนขึ้น แคมมือของเขามือร้อน แปลว่าเจ้าแห่งนี้จุดไฟธาตุของเขาไป

จนหมด ไม่เหมือนตอนจุดไฟธาตุเพื่อเค็มให้แร่ละควาเมื่อเช้า แร่ละควานั้น
จะจุดไฟธาตุทีละน้อย ทำให้ความร้อนของไฟธาตุที่ล้นออกมาจากแร่
ละควาโดนตัวเขา

แล้วเรเชลก็พยายามจุดไฟธาตุให้ลุกโชติช่วงเพื่อเผาแท่งนั้น แต่
มันกลับไหม้เพียงเล็กน้อยตรงส่วนปลาย

"อะไรกันเนี่ย" เรเชลอดบ่นพึมพำไม่ได้ นึกถึงการบ้านที่วาเนสซ่า
มอบให้ ที่ว่าจริงเค็มไฟธาตุแก่แร่ละควาให้ครบทุกธาตุ

เรเชลทดลองจุดไฟธาตุอื่นๆ เด็กหนุ่มพยายามจุดไฟธาตุทุกธาตุ
แต่ธาตุในไฟของเขาไม่แยกกันไม่ค่อยออก เวลาเรเชลพยายามจุดไฟธาตุ
อื่นที่ไม่ใช่ไฟธาตุอัคคี เขาทำได้ก็จริง แต่มันก็ยังมีไฟธาตุอัคคีเถืออยู่เสมอ
ไฟธาตุทุกธาตุครั้งนี้จึงไม่บริสุทธิ์ แต่ก็ทำให้แท่งนั้นไหม้มากขึ้นอีกนิด

แล้วเรเชลก็ถึงขั้นร้องอ้อในใจ เจ้าแท่งนี้จะไหม้หมด หากเขาจุด
ไฟธาตุเผามันได้ครบทุกธาตุ

ท่าเรเชลแช่อยู่ในน้ำประหลาดที่หักกระดูกเขาทุกครั้งชั่วโมง ยิ่ง
เด็กหนุ่มเค็มพลังจุดไฟธาตุ และยังเค็มไฟธาตุที่ไม่ใช่ธาตุหลักของตัวเอง
เท่าไร เรเชลก็รู้สึกเหมือนเส้นเลือดบางจุดแทบจะระเบิด สูดหายใจจุด
ไฟธาตุเหมือนเค็มเผาแท่งนั้นได้ เรเชลก็วูบ เผลอทั้งตัวและแท่งนั้นลงไปใน
น้ำยา เกิดเสียงระเบิดตูมมม!

เรเชลรอดตายจากระเบิดอย่างหวุดหวิด และโคนวาเนสซ่าที่สะอื้น
ตื่นเพราะเสียงระเบิด ถีบหัวส่งให้เขาไปชนหยกหิมะมาทั้งหมดห้าชิ้น
ขณะที่เธอซ่อมบ่อใส่ยาที่พังและ อาจารย์สาวบ่นอุบอิบ ท่านองว่าไม่ได้นอน
ตอนกลางคืนนี้ไม่คิดกับผิวพรรณนะ ที่จริงควรให้ไปขนมาเจ็ดชิ้นด้วยซ้ำ

เรเชลขึ้นมานบนเขา ขุดหยกหิมะจากก้อนน้ำแข็ง ที่แรกเรเชลอยาก
จะผ่าหยกหิมะเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเพื่อจะไม่ต้องขุดขึ้นมาทั้งก้อน หรือไม่
ก็ช่วยให้ง่ายขึ้นหน่อย แต่หยกหิมะทนทานยิ่ง ไม่ว่าพยายามประทุษร้าย
มันอย่างไร มันก็คงสภาพเดิม เรเชลเลยต้องยอมแพ้ เสียเวลาขุดหยก

หิมะก้อนโตจนเวลาว่างเลยถึงคอนคางอาทิกย์ขึ้น และพอยนหยกหิมะขึ้นที่สามมาถึงถ้า เรเชลก็เจอวานเนสซ่าเทน้ำยาบางอย่างใส่บ่อ ทำให้น้ำในบ่อเปลี่ยนจากสีแดงเป็นสีน้ำเงิน และกลายเป็นสีม่วงเข้มเค็ดคุคุๆ อย่างน่าสยดสยอง วานเนสซ่าหัวเราะชั่วร้าย คลับคล้ายแม่มดคัมยาพิษเตรียมสังหารเจ้าหญิง และเมื่อหันมาเห็นเรเชล วานเนสซ่าก็ไม่มีทีท่าสะทสะท้าน ไม่ปกปิดความคิดชั่วร้ายแต่อย่างใด

แล้วเรเชลก็เริ่มเห็นภาพประหลาด ประมาณว่าร่างตัวเองกำลังละลายอยู่ในบ่อน้ำสีม่วง ด้านบนมีวานเนสซ่ายื่นเท้าเอว เงยหน้าแหกปากหัวเราะอย่างสาแก่ใจ

"อาจารย์..." เรเชลเอ่ยอย่างไม่แน่ใจ "ท่านคงไม่ได้เผลอมากรรมสิทธิ์ที่มาก่อนหน้าข้าใช่หรือไม่"

"ตระกูลข้า แต่ละรุ่นจะรับศิษย์คนเดียว" วานเนสซ่าว่า "มีเจ้าเนียแหละที่โชคดี พ่อข้าก็รับเป็นศิษย์ ตัวข้าก็รับเจ้าเป็นศิษย์อีก และไม่คงหวัง ข้าเป็นจอมยา เกิดอะไรขึ้นข้าซ่อมได้"

'ที่ท่านใช้คำว่า 'ซ่อม' คงไม่ใช่เพราะมองข้าเป็น 'ของเล่น' แทน 'ศิษย์' หรอกนะขอรับ' เรเชลคลุกใจในใจไม่ได้ ตอนนี้เรเชลคิดถึงเอเดนแทบขาดใจ หากอยู่อยู่ เธอคงไม่ยอมให้ใครมารังแกเขาง่ายๆ หรอก

'เฮ้อ ผู้หญิงที่ยอมให้ข้าหลอก และคอยปกป้องข้าอย่างจริงใจเสมอ มาอย่างท่านเอเดน คงหาไม่ได้อีกแล้ว เหลือก็แค่...' เรเชลมองวานเนสซ่าที่โยนหยกหิมะใส่บ่อนั้น หยกที่เรเชลเอามาอย่างยากลำบากละลายหายไปนพริบตา

วานเนสซ่าพยักหน้าอย่างพอใจ "มาแซ่ได้แล้ว"

แล้วเธอก็ถีบหยกหิมะก้อนที่สองลงบ่อ เรเชลมองหยกหิมะที่ละลายจนได้ยินเสียงคังฟูๆ เขาเผลอลอยหลังแล้วบอกว่า "ข้ายังต้องไปเอาหยกหิมะอีกสอง...!"

วานเนสซ่าเคลื่อนไหวมาประชิดเรเชลในพริบตา เรเชลขยับตัวปกป้องมือของเธออย่างรู้เท่าทัน แต่วานเนสซ่ามีประสบการณ์โชกโชนกว่า เธอ

เอื้อมมือไปเหมือนจะคว้าของที่เรเซลหวางแหนที่สุด ทำเอาเด็กหนุ่มเปลอย
ยกมือสองข้างป้องกันมันอย่างลื้มตัว สูดหายใจโยนอาจารย์สาวฉวย
โอกาสริกหลัง และโยนลงบ่อยา

"ฝีมือใช้ได้" วาเนสซ่าบอก ขณะเรเซลตกลงไปในบ่อยา แรงจน
ได้ยินเสียงดังตูม! "แต่ผู้ชายก็ยังเป็นผู้ชาย เจ้าเลวก็แพ้ท่าน้ำของข้าเป็น
ประจำ"

"อาจารย์!" เรเซลร้องเสียงหลง อุดถามไม่ได้จริงๆ "กุลสตรีที่ดี
เขาไม่ทำกันนะขอรับ มาจับมาล้างอะไรของผู้ชายแบบนี้!"

"ใครบอกว่าข้าเป็นกุลสตรีเล่า" วาเนสซ่าอ้าปากหา "แล้วเจ้าคิด
ว่าคนที่เรียบร้อยเป็นกุลสตรีจริงหรือ อย่างยัยเฟลิเซีย พอเลวถอดเสื้อ
มันก็แอบเหล่มองเหมือนกันละน่า แต่ข้าไม่ชอบอะไรอ้อมไปอ้อมมาแบบ
นั้น ยืนจ้องมันตรงๆ เลยดีกว่า ยิ่งมันอวยหน้าแดงถึงหู ไม่ยอมให้ดู ก็จับ
ถอดกางเกงแฉ่งเลย โหนๆ ก็จะได้แล้วก็ได้ดูให้เต็มภาคีที่สุด" วาเนสซ่า
ยกมือปาดน้ำลาย หันมาเห็นเรเซลก็บอกด้วยแววตาฉ่ำหวาน

"วันไหนเจ้าอยากอาบน้ำกลางแจ้งก็บอกข้านะศิษย์รัก เคียว
อาจารย์จะคัมน้ำให้เจ้าอาบเอง แลกกับภาพประทับใจเงินดู หน่อยๆ คิกๆ"

เรเซลฟังแล้วรู้สึกไร้ค่าบรรยายขอบกล เขานึกภาพเลวี่อาชานหน้า
แดงก่ำอยู่ได้เจ็ดมือของวาเนสซ่าแทบไม่ออกเลย อุดถามไม่ได้

"ในเมื่อมีฝีมือขนาดรับว่าทีมหาราชันจอมทัพถอดผ้า แล้วทำไม
ท่านไม่เรียนสาขาจอมทัพล่ะขอรับ ดูท่าจะไปรุ่งกว่าเยอะ"

"สาขาป่าเถื่อนแบบนั้นใครจะไปอยากเรียน ถ้าเกิดอุบัติเหตุในการ
ซ้อม ข้าก็เสียโฉมเปล่าๆ นะสิ แถมข้าไม่ชอบเหวี่ยงออกเยอะ เคียว
ตัวเหี้ยนแล้วความนิยมจะตก รู้ไหมว่าเมื่อก่อนข้าเป็นสาวงามอันดับคั่นๆ
ของลาเซเรียเลย..." วาเนสซ่าจับแก้มตัวเองอย่างหวางแหน ก่อนหัวเราะ
เสียงดัง "สู้เรียนสาขาจอมยุทธ์ก็ได้ เรียนได้หรือไม่ได้ ยังไงก็ได้แค่ลื้ม
ความงามกลับมา แถมมีคำว่าจอมยานำหน้า จะตรวจร่างกายผู้ชายมาก
เกินไปสักหน่อย พวกมันก็ต้องยอม ฮ่าๆ"

"ท่านบอกว่าเรียนสาขาจอมยาเพื่อหวังช่วยชีวิตกระดูกี่กว่านจะขอรับ
เหตุผลในการเรียนของท่านบ๊อดบอกว่าซ้ำอีก" เรเชลเอ่ยอย่างอดไม่อยู่
เขาบอกใครต่อใครว่าตัวเองมาเรียนจอมยาเพราะท่านจ้อออกด้านนอกให้
รักษาคณแทนการแก้แค้น ถูกหัวเราะเยาะว่าโดนคนบ้าหลอก แต่เหตุผล
ของวานะสน่านี้หัวเราะไม่ออกจริงๆ

"คำพูดนั้นก็แค่บอกให้คนอื่นมองว่าตัวเราดีเท่านั้นแหละ ข้าไม่ได้
จะไปประกวดนางงามนะ เรื่องอะไรจะต้องตอบให้ขาบซึ่งครึ่งใจคนด้วย"
วานะสน่าเดินมาข้างป่อ ก่อนจะหยิบถ้วยยาหนึ่งขึ้นมาถือเอาไว้ "ที่จริงไอ้
พวกที่มาเรียนในลาเซเรียนมันก็หวังเงินกันทั้งนั้น เาละนะเรเชล อ้าปาก!"

เรเชลไม่ทันได้ถาม เพียงอ้าปากก็โดนอาจารย์ยัดยาเม็ดหนึ่งใส่
ปาก วินาทีต่อมาความเจ็บปวดก็ถาโถมจนเขาคิดอะไรไม่ออกเลย

"อีก!" เรเชลรู้สึกเหมือนมีเข็มเป็นพันหมื่นเล่มแทงเข้าไปในตัวเขา
ความเจ็บปวดคราวนี้เทียบความเจ็บจากน้ำยาแบบเก่าไม่ได้เลยสักนิด
เดียว

วานะสน่าคาดเมื่อเด็กหนุ่มทำท่าจะคิดตัวขึ้นจากป่อ เพราะทน
ความปวดร้าวไม่ไหว

"ห้ามนะยะ!!" หญิงสาวเอื้อมมือมากดศีรษะเรเชลให้นั่งลงไป
น้ำยาจุจเดิม "เจ้ายานี้แหละจะแทรกคุณสมบัติของหยกหิมะเข้าไปใน
กระดูกของเจ้า! และจากนี้ไปเจ้าก็ต้องกลัวธาตุอัคคีของตนเองจะปะทุ
ขึ้นจนเผากายแล้ว เพราะหยกหิมะจะซึมเข้าไปเคลือบกระดูก หลอดเลือด
และอวัยวะภายในทุกอย่าง! แซ่ฉี! แล้วเจ้าจะจุไฟธาตุเหม็นคี้ได้สบาย
เลย!! และยังทนความหนาวเย็นที่สุดของที่นี่ได้อีกด้วย! คังนั้นห้ามขึ้นมา
เค็ดซาคา!"

"แต่ข้า...!" เรเชลจะค้าน เพราะว่าร่างกายเขาเหมือนจะแหลกอยู่
แล้ว

วานะสน่าทำศาดูใส่ ซาวดอีก "เจ้าไม่อยากแก้แค้นให้คุนุของเจ้า
หรือไง!"

เรเซลชะงัก เมื่อนึกถึงตอนที่เอเดนถูกไอริสแทงกายคอหน้าเขา เด็กหนุ่มบงการมแนแน วาเนสซ่าเห็นแววตาแบบนั้น กับเสียงนุ่ม

"เรเซล จำฟังจากที่เจ้าเล่ามา หากในคอนั้นเลวไม่เข้าไปขวางไม่ให้เจ้าสังหารพวกมาริเซล เจ้าคงหายไปแล้ว ไม่ได้มานั่งปวดทรมานอย่างคอนี่หรอก! การสังหารคนชั้นสูงของมาริเซลคอหน้าพวกมหารัชนที่เป็นพยาน! เจ้าคิดวานั้นเป็นการกระทำที่ฉลาดเหลือ! มีคนรู้ว่าเจ้าสังหารพวกเขา ในขณะที่ตัวเจ้าไม่ได้มีอำนาจมากไปกว่าคนพวกนั้น! แล้วยังมีศัตรูของเจ้าอยู่ในหมู่พยานพวกนั้นด้วยซ้ำ! เจ้าจะให้อารมณ์พาไปเช่นนั้นไม่ได้อีก!!"

"แต่มันสังหารท่านเอเดน!" เรเซลเอ่ยเสียงเข้ม "มันรุ่มสังหารนาง! ในเมื่อมหารัชนไม่ยอมลงโทษมันแล้วทำไมข้าต้องทนเล่า!"

วาเนสซ่านิ่งไป เธอถอนใจพร้อมเอ่ยเสียงนุ่มขึ้น

"เจ้าคิดว่า 'อำนาจที่เกิดจากความเชื่อ' นั้นล้อเล่นด้วยได้ง่ายๆ กระนั้นหรือ หากมาริเซลไม่สำคัญ ทำไมมหารัชนทุกคนถึงต้องไปรวมตัวกันที่นั่น ไซ...ลัทธินี้เป็นลัทธิสำคัญของแอนคาเนีย สวากก็เป็นล้าน เจ้าสังหารคนทั้งล้านคนนั้นได้กระนั้นหรือ และต่อให้เจ้าสังหารพวกมันจนหมด พวกมาริเซลที่เหลือก็ยังได้รับความศรัทธาจากสวากที่เหลืออยู่ คนมากมายคนนั้นสามารถบิดเบือนความจริงที่เจ้าเป็นฝ่ายถูกได้ พวกเขาจะตามล่าเจ้า เจ้าจะกลายเป็นคนร้ายที่ฆ่าผู้คนที่พวกเขาศรัทธา!"

"ข้าไม่สน!" เรเซลเอ่ยเสียงเครียด

วาเนสซ่าหัวเราะหยัน "สังหารนักบวชมาริเซลระดับสูง เจ้าก็ต้องได้รับโทษเช่นกัน เพราะสวากที่เหลือคงไม่ยินยอม พวกมันจะรวมตัวกดดันทุกฝ่ายให้แม้แต่เลวีอาธานเองก็ต้องจัดการเจ้า ถ้าเลวีไม่จัดการเจ้า เขาก็ต้องออกจากตำแหน่ง เพราะมหารัชนจอมทัพที่ไม่ทำตามกฎย่อมไม่เป็นที่ยึดต้องการ เจ้าจะหาคนที่สามารถสนับสนุนให้เจ้าขึ้นมาเป็นใหญ่

"โทษตายเว้นได้ พวกเขาไม่ฆ่าเจ้าเพราะเจ้าสร้างทามมิไรได้ แต่

โทษเป็นยังอยู่ เจ้าจะกลายเป็นคนบาปแห่งแอนคาเนียไปอีกนาน ส่วนพวกมันที่ตายไปแล้วก็มีเกียรติประดับศพ ทุกคนจะเชิดชูพวกมัน แต่ชี้หน้าค่าเจ้าตลอดชีวิตของเจ้า เจ้ายอมอย่างนั้นหรือ คิดว่าความสาแก่ใจที่ได้สังหารพวกมันชั่วขณะจะให้ผลดีแก่ชีวิตเจ้าหรือ"

"..."

"เจ้าคิดว่าดินแดนแอนคาเนียเป็นดินแดนแบบไหนกัน แอนคาเนียไม่ใช่แดนป่าเถื่อน พวกเขาไม่ยอมรับการใช้กำลังตัดสินโทษโดยไร้กฎหมาย! ดังนั้นการสังหารคนอื่นเพื่อแก้แค้นให้อีกคนโดยไม่สนกฎหมายนั้นเป็นวิธีของพวกสันคิดที่จะเอาแต่ความสะใจ! ชีวิตของเจ้าจะจบสิ้นทันทีที่เจ้าสังหารใครไปสักคนโดยมีสักชีพยานเห็นกันทั่ว! คนของแอนคาเนียไม่มีทางยอมรับการแก้แค้นในแบบของเจ้าหรอก! เจ้าคนเดียวกับบลัทธิที่ฝังรากลึกในใจของผู้คน คิดว่าจะต่อสู้ได้ง่ายๆ เหมอ เลวี่ทำถูกแล้วที่เข้าไปขวางเจ้าในตอนนั้น! ไม่เช่นนั้น ถ้าเจ้าสังหารพวกนักบวชจนหมด แม้แต่สัญลักษณ์เองก็ช่วยไม่ให้เจ้ารับโทษใดๆ ไม่ได้!"

วานะซ่านิ่งไปนิด เธอเห็นเรเชลซ่อนความงอแงอย่างเจ็บปวด เด็กสาวที่ชื่อว่าเอเคเนคนั้นคงสำคัญกับศิษย์คนนี้น่าดู เซรีโคแอนถอนใจยาว

"ความเชื่อคือความคิดที่ครอบงำจิตใจจนได้สิ่งที่สุด คราปเคไคที่ยังมีคนเชื่อในมาริแซล กูหูของเจ้าก็จะไม่ได้รับความยุติธรรมจากโลกนี้ และยิ่งเจ้าไปตายเปล่าเช่นนั้น คิดว่าจะเหลือใครที่ทำให้พวกมันรับผลกระทบได้เล่า เจ้าคัดค้านอนางหรือ เมาพวกมันทั้งเป็นหรือ ก่อนมาก็เห็นแล้วไม่ใช่หรือว่ามาริแซลมีวิธีทำให้การกระทำของเจ้าเป็นแค่ฝันร้ายได้ ชั่วยังทำให้พวกมันดูน่าเคารพศรัทธามากขึ้นไปอีก เพราะพวกมันสามารถทำให้สิ่งที่เจ้าทำทั้งหมดนั้นสูญเปล่าไปภายในพริบตา!"

"แล้วข้าต้องทำยังไงเล่า" เรเชลถามเสียงสั่น

"มาริแซลแข็งแกร่งได้ด้วยความเชื่อของผู้อื่น ทำลายความเชื่อนั้นซะ เจ้าพวกนั้นก็ไม่ว่าจากตายทั้งเป็น..." วานะซ่าเอ่ยเสียงนุ่ม "เจ้า

ฉลาด เจ้าน่าจะรู้ดีที่สุด ว่าการแก้แค้นที่ดีที่สุดไม่ใช่การทำร้ายร่างกายของคน แต่เป็นการทำร้ายจิตใจ ทำร้ายศักดิ์ศรีของพวกเขา มันทำให้มาริแซลกลายเป็นพวกกลางโลกในสายตาทุกคน นั่นแหละคือสิ่งที่เจ้าต้องรู้ มาริแซลมีปาฏิหาริย์ แต่ปาฏิหาริย์นั้นจะช่วยคนเราได้มากเท่าสมองเธอ เธอเลือกเอาเองเถอะว่าจะตายกลายเป็นศพหุ่นมาริแซลให้สูงขึ้น หรือจะยืนมองการทลายลงของพวกมัน!"

วานessa เห็นศิษย์ไม่ตอบโต้ เลิกคิดถึงนิ้วกรงหน้าเธอ ให้เขาหันมองเธอแล้วเอ่ยเสียงนุ่ม

"ตอนนี้เจ้าเป็นนักโทษ เมื่อกลับไปได้เจ้าก็ยังเป็นอดีตนักโทษ จะแก้แค้นได้เจ้าต้องมีอำนาจมากกว่านี้ เลวี่สนับสนุนเจ้าอยู่แล้วนี่ อย่าให้โอกาสนั้นเสียเปล่า คิงโหมหาราชันคนไหนได้ก็ต้องทำ คิงโจผู้กอบกู้คนไหนได้ก็ต้องทำ มองหาทางแห่งอำนาจแล้วไปให้สูงกว่าพวกเขา พวกผู้กอบกู้กับมหาราชันจะเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง คือพวกเขาไม่เชื่อในปาฏิหาริย์ แต่เชื่อในความสามารถ พวกเขาล้วนได้เข้ามาอยู่ในตำแหน่งนั้นได้ด้วยความสามารถของตนเอง ใจยอมเอนเอียงไปหาผู้ที่มีความสามารถเป็นธรรมดา นั่นคือข้อดีของแอนดาเนียและเป็นโอกาสของทุกคน เจ้าอย่าได้พลาดมันเชียะ"

"อาจารย์" เธอเอ่ยเสียงสั้น วานessa ยิ้มให้เธออย่างใจเล่ห์

"มาริแซลมีจุดอ่อนใหญ่หลวงที่คนหยิ่งทุกคนล้วนมี นั่นคือศักดิ์ศรี เจ้าทำให้มันเจ็บช้ำขนาดนั้น หากเจ้ากลับไปผงาดได้อีกครั้ง เจ้าพวกนั้นต้องแอบคั่นเราๆ แล้วก็ต้องโผล่ทางออกมาแน่ ข้ารู้ว่าพวกมันต้องเป็นอย่างนั้น เพราะข้าเองก็เคยยิ่งใหญ่กว่าคนที่ชิงชิงข้า สุดท้ายความชิงชังที่เขามีให้แก่ข้ามันแหละที่จะทำลายเขาเอง หน้าทีของเจ้าคือไปให้สุด และคิงหางของพวกมาริแซลมาให้ทุกคนดู อย่าเป็นเหมือนน้ำที่ปล่อยให้ความรักพวกพ้องบังตา จนไม่ได้มองเห็นถึงความริษยาที่ซ่อนอยู่"

เธอหลอมมือของวานessa ที่ยื่นมา เขานิ่งไป ก่อนจะเอื้อมมือไปจับมือของอาจารย์ หญิงสาวบอกขณะที่สำรวจการเดินพลังของเขาใน

ตอนนี้

"เซรีโลลา กับ มหาราชันจอมยาจะเป็นทางผ่านของเจ้า ดังนั้นข้าจะต้องช่วยเจ้าเต็มที่แน่นอน เจ้ามันคนฉลาด อย่าปล่อยให้อารมณ์มาบังตา จมมองไม่เห็นสิ่งที่ควรทำ แต่ถ้าเจ้าไม่ท้อเรื่องในตอนนี้ เราก็คงไม่ได้พบกัน ถูกไหม" วาเนสซายิ้ม

"จำเอาไว้เนเรเชล ตอนกลับแอนตาเนีย อย่าเพิ่งสนใจมาริแซล เจ้าต้องสนใจอำนาจก่อน มีชีวิต มีอำนาจที่ยิ่งใหญ่ และมีคนสนับสนุน สามสิ่งนี้จะเป็นเครื่องมือในการแก้แค้นให้เจ้าที่คิดที่สุด อย่าได้ปล่อยให้มันขาดแม้แต่อย่างเดียว และสำคัญกว่านั้นคือสติและปัญญา มีสองอย่างหลังตลอดเวลา เจ้าก็ทำอะไรสำเร็จได้มากไปกว่าครึ่งแล้ว"

"ขอรับ อาจารย์" เรเชลตอบรับคำพูดนั้น

"ดี เช่นนั้นก็ใช้เวลาที่อยู่กับข้าให้คุ้มค่า จำเอาไว้ว่าข้าจะสอนทั้งความสำเร็จของข้าและจะสอนถึงความปลอดภัยของข้าด้วย อย่าได้ดูแลคนว่าคนที่พลาดทำอย่างข้าจะไร้ฝีมือเล่า คนที่พลาดมาก่อนอย่างข้านี้แหละที่จะช่วยให้เจ้าไม่พลาดได้"

เรเชลพยักหน้ารับ เคารพอีกฝ่ายจากใจจริง วาเนสซาเอื้อมมือมาลูบแก้มของเขา ก่อนจะถาม "ไม่เจ็บแล้วใช่ไหม"

เรเชลนิ่ง ก่อนจะพินิจร่างกายตัวเอง เมื่อครู่เขาปวดแทบตาย จากนั้นก็โกรธแค้นจนลืมความรู้สึกเจ็บไปหมดเลย ตอนนี้รู้สึกเหมือนร่างกายบรรเทาอาการปวดลง วาเนสซาว่า

"หยกหิมะเคลือบกระดูกและอวัยวะภายในของเจ้าแล้ว เจ้าแช่อยู่ในนี้ทั้งวันเถอะ เอาให้พลังของหยกหิมะซึมลึกถึงแก่นพลังในตัวของเจ้า เคียวตอนกลางวันข้าทำอาหารให้เอง จากนั้นลองจุดไฟของตัวเอง ดูซิว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปมากแค่ไหน"

"ขอรับ"

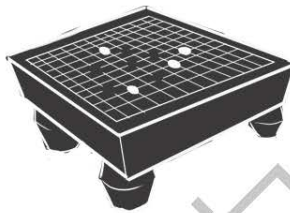
วาเนสซายิ้มพอใจกับความว่าง่ายของเขา เรเชลมองวาเนสซาที่แยมรอยยิ้มบาง เธอเอ่ยบอกเขาคำเตือนน้ำเสียงเย็นเยียบจนน่าขนลุก

"จำความแค้นและความเจ็บปวดในคราวนี้เอาไว้เนะเรเซล เพราะพอถึงเวลาของเรา เจ้าจะสามารถปรุงแต่งการแก้แค้นนั้นได้หอมหวาน เสียยิ่งกว่าอาหารเลิศรสใด แต่ฟังระลึกเอาไว้เสมอว่าเจ้าต้องรอบคอบ โจมตีเพียงครั้งเดียว ต้องเอาให้ศัตรูไม่สามารถโง่งว้าขึ้นมาต่อกรเจ้าได้อีก นั้นแหละหลักการแก้แค้นของตระกูลวิลลาโน"

minikaboo

98

การสอนของวานเนสซ่า

หลังจากเข้าป๋อฮยาตตลอดทั้งวัน ร่างกายของเรเซลเปลี่ยนไปดังนี้

1. ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเขาคมยิ่งขึ้น จนตอนนี้ แม้จะปิดตาก็ก็นึกได้ว่ามีสมุนไพรอะไรอยู่ตรงหน้าบ้าง
2. เขาจุคไฟธาตุทั้งเก้าธาตุในตัวเองได้แล้ว (แม้จะทำป๋อฮยาตระเบิดจนโคนวาเนสซ่าคาใจไปสามรอบ)
3. ฝีมือทำอาหารของเขาดีขึ้นจนวานเนสซ่าเอ่ยปากว่าใช้ได้ "ไหนคูลิ"

วานเนสซ่ากำลังตรวจแระอะควาทั้งเก้าธาตุที่เขาเติมไฟธาตุลงไปอย่างยากลำบาก คงสงสัยมวงเฒ่าของหญิงสาวกวาคมองทุกซอกมุมของแระอะควาที่เปลี่ยนรูปร่างแล้ว ก่อนจะพยักหน้ารับ

"ใช้ได้ ในที่สุดเจ้าก็ทำแระอะควาธาตุบริสุทธิ์ออกมาจนได้ ตอนนี้เข้าไปในมิติของเจ้าซะ รับพลังจากเสาอะควาลึกสามวัน ภายในสามวันนี้จุคไฟธาตุตลอดเวลา จะจุคไฟธาตุอะไรก็ได้ก็ทำได้ ข้าจะทำอาหารให้พอเจ้าเห็นอาหารที่ข้าทำแล้ว เจ้าต้องแยกให้ออกว่าเครื่องปรุงของข้ามีอะไรบ้าง ไม่เช่นนั้นไม่ต้องกินข้า"

"ขอรับ" ตอนนี้เรเซลไม่กังขาในการสอนแสนโหดของอาจารย์สาวแล้ว เขารู้สึกเหมือนได้เริ่มเรียนการปรุงยาจริงๆ จังๆ ทีนี้ตอนนี้จึงรับคำแต่โดยดี แม้ว่าคำสั่งจะยากในการปฏิบัติเพียงไร

วานessa เป็นพวกนักคิดและนักปฏิบัติในตัวคนเดียวกัน เห็นชัดว่าตั้งแต่มาอยู่ที่นี่ วานessa ก็ยังไม่หยุดคิดอะไรใหม่ๆ พอเห็นมิดิของเรเซล เธอก็ปล้นเอาแร่อะควาธาตุธรรมชาติแต่ละธาตุไปหนึ่งเม็ด และพูดเอาเสาอะควาไปวิจัยด้วย นี่ยังไม่รวมตำราการรักษาฉบับเดิมที่เรเซลไปเจอมาในสุสานของมังกร วานessานั่งอ่านพร้อมนั่งเขียนนั่นนี่เต็มไปหมดเลย

"สัตว์เลี้ยงของเจ้าน่าสนใจ..." วานessa เอ้ย ลูบไอรินที่ดูเหมือนจะชินกับชุดบานฟุฟอง แดมเริ่มคิดใจวานessa มากกว่าเรเซลเข้าไปทุกที "ทูกาเกิดขึ้นหลังยามาที่นี่ มันคงดีถ้าหากเรามีเจ้าพวกนี้คอยผลิตยาให้อุตสาหกรรมวงการยาจะต้องสิ้นสะเทือนแน่"

"เพราะฉะนั้นข้าจึงไม่ยอมบอกให้ใครรู้ใจขอรับ" เรเซลว่า "หากเรื่องที่ทูกาธิกสนุนไพรแล้วถ่ายออกมาเป็นยาได้แพร่ออกไป จอมยาก็ตกงานกันพอดี"

"ข้าเห็นด้วยกับเจ้า" วานessa บอก ก่อนจะถอนใจ "คนสมัยนี้ใช้เครื่องทุ่นแรงมากไปแล้ว เรื่องนี้เก็บเป็นความลับของพวกเราจะดีกว่า ไม่มีใครรู้ใช่ไหม นอกจากข้าและคู่หูของเจ้า"

"ขอรับ" เรเซลบอก ก่อนจะจกแล้วว่า "ยังมีเฟลิเซียอีกคนหนึ่ง ในตอนนั้นข้ามีเหตุจำเป็นต้องบอกนางขอรับ"

"งั้นตอนกลับไปก็รีบกวาดต้อนทูกาธิมาอยู่ในมิดิของเจ้าซะ" วานessa บอก นั่นเป็นสิ่งที่ตรงกับเรเซลเลย

"มีเจ้าพวกนี้ จะเป็นผู้ผลิตยารายใหญ่ที่สุดคนในแอนคาเนียก็ไม่ใช่เรื่องยาก เฟลิเซียอาจจะทำเช่นเดียวกัน แต่พวกเราเอาชนะได้ด้วยสูตรยาที่ดีกว่า แต่เจ้าต้องเก็บเป็นความลับให้ดี ส่วนเจ้ายูนิคอร์น..." วานessa ลูบริมฝีปาก ก่อนจะหยิบตำราเล่มที่เรเซลเจอมาดู

"ข้าว่ามันมีวิธีที่จะทำให้คนไม่รู้ว่ามีตัวคุณจากมันนะ เราต้อง

ช่วยกันคิดค้น นักฟิสิกส์ก็เหมือนกัน ไม่มีอะไรสนใจไปกว่าคนอื่น คิดว่าเราทำได้ แต่เรากลับประสบความสำเร็จหรอก"

เรเชลคิดว่าเพราะโจนาธานเองก็สอนเขามา เหมือนที่สอนวานเนสซ่า ดังนั้นพวกเขาเลยมีความคิดค่อนข้างไปในแนวเดียวกัน อย่างไรก็ตาม เรเชลพอใจที่วานเนสซ่าให้ความช่วยเหลือแก่เขาในทางที่เขาอยากได้

หลังจากเรเชลนั่งมองเปลวไฟธาตุของตัวเองข้างเสาอะควาหนึ่งวัน วันต่อมาวานเนสซ่าก็สั่งให้เขาลองจุดเปลวไฟธาตุทั้งสองมือ โดยห้ามจุดไฟธาตุชนิดเดียวกันทั้งสองมือ และควบคุมให้ขนาดไฟเท่ากัน พอเรเชลทำได้ วานเนสซ่าก็สั่งให้จุดไฟธาตุสองธาตุด้วยมือเดียวให้ได้ จากนั้นเป็นไฟธาตุสีควงในสองมือ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนจุดไฟธาตุทั้งเก้าธาตุด้วยมือเดียว เรเชลแทบจะหมดพลังหลังเพียรพยายามจุดไฟธาตุทั้งเก้าพร้อมกัน

คำสั่งต่อมาคือตามมาคิดๆ วานเนสซ่าเตือนการบ้าน ว่าจุดไฟธาตุอักคีดวงใหญ่ที่มีธาตุเหมือนค้อยู่ตรงกลางควงไฟ ให้ไฟธาตุเหมือนค้อยี่เป็นไฟอ่อน ไฟธาตุอักคีเป็นไฟแข็ง แล้วพยายามทำเช่นนี้สลับเวียนวนจนครบทั้งเก้าธาตุให้เธอดู

"จุดไฟธาตุสองชนิดอย่างปลามาให้ข้า" วานเนสซ่าบอกหลังจากที่เรเชลสำเร็จการศึกษาในอีกสามวันต่อมา "ต่อจากนี้ทุกมื้ออาหารให้ใช้ไฟธาตุ และเจ้าก็ลองสังเกตเนื้อปลา ดูสังเกตรสชาติ สังเกตตัวเองว่าได้พลังงานจากไฟธาตุของคนเมื่อทานปลาหรือไม่"

เรเชลไม่เคยเจอการสอนเช่นนี้ แม้แต่ในมหาวิทยาลัยลาเซเรีย พวกอาจารย์ก็มีแนวคิด ว่า นักศึกษามีไฟธาตุเฉพาะตัว ให้ใช้ไฟธาตุของตนเองปรุงยา ไม่เคยริลองให้คนเปลี่ยนไฟธาตุมาก่อน แต่วานเนสซ่านั้นเป็นอัจฉริยะที่แปลกที่สุดที่มหาวิทยาลัยลาเซเรียเคยมี ดังนั้นแล้วแนวคิดในการสอนของเธอจะธรรมดาได้อย่างไร

ตอนอาหารกลางวันเรเชลเลยออกใจถามไม่ไหว "ท่านอาจารย์"

"รสชาติไม่ได้เรื่อง" วานเนสซ่า "เปลี่ยนเป็นไฟธาตุอื่นเถอะ สดึกปลาแบบเนื้อตรงกลางยังดิบแค่ด้านนอกเกรียมจนแทบไหม้แบบนี้

ไม่ถูกปากทำเลย ถึงจะได้พลังจากธาตุหมื่นกับธาตุอัคคีของเจ้าก็เถอะ"

คนที่ใช้ไฟธาตุอัคคีแข็ง กับไฟธาตุหมื่นค่อนข้างในอย่างปลาพยักหน้า เราเชลบอก

"อาจารย์ ข้ามีเรื่องจะถามท่าน คือ...ข้าเคยได้ยินท่านชาลีพูดว่า อัศจรรย์ที่แท้จริง ไม่จำเป็นต้องใช้หม้อปุงยา อัศจรรย์คนนั้น เขาหมายถึงท่านใช่หรือไม่ครับ"

"ใช่" วาเนสซาพยักหน้า ขณะที่เรเชลอ้าปากค้าง "ก็จะใช้ไปทำไมเล่า ปุงยาผ่านหม้อทำให้เราไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงของทัวยา และที่สำคัญ เจ้ารู้หรือไม่ว่าการทำยาโดยใช้หม้อนั้นเปลืองไฟธาตุมหาศาล เพราะเราต้องส่งพลังของไฟธาตุผ่านผิวหม้อ ทะลุไปถึงพวกวัตถุขี้ข้าใน แท้หากใช้ไฟธาตุจัดการกับวัตถุขี้ข้าโดยตรง เจ้าก็ไม่ต้องเปลืองแรงมาก มีหน้าข้ายังสังเกตวัตถุขี้ข้าได้อีก จำรงบอกให้เจ้าใช้ไฟธาตุอย่างปลาใจ วัตถุขี้ข้าปุงยาก็เหมือนปลานั่นละ ใช้ไฟธาตุแต่ละอย่างกับมันและสังเกตการเปลี่ยนแปลงของเนื้อปลาให้มาก พอปุงยาเจ้าจะได้รู้ว่าควรใช้ไฟธาตุอย่างไร ขาของเจ้าจึงออกมาได้ผลดีที่สุด"

"คือ...ข้าก็เข้าใจ แต่ต้องทำอะไรขอรับ ข้าไม่คิดว่าข้าจะทำได้เหมือนท่าน" เรเชลถาม ไม่สิ ทุกอย่างที่ว่าเนสซาทำ เธอทำมันได้อย่างไรต่างหาก

"หลักการสำคัญอยู่ที่การควบคุมไฟธาตุ แต่เจ้าใช้ไฟธาตุได้หลายชนิดและควบคุมมันได้ เจ้าก็สำเร็จไปครึ่งหนึ่งแล้ว ทางลาเซเรียได้สอนคุณสมบัติของไฟธาตุแต่ละชนิดให้เจ้าหรือไม่" วาเนสซาถอนใจ เราเชลส่ายหน้า

"ไม่ขอรับ เขาแค่บอกว่าให้เราปุงยาชนิดไหนก็ได้ และทำให้ได้ก็พอ"

"มันก็ไม่แปลกหรอก เพราะนั่นคือวิธีที่ง่ายที่สุด ในการสอนให้นักศึกษาปุงยาได้ และพวกเขาก็ไม่คิดเจาะลึกเรื่องไฟธาตุเหมือนที่ข้ากำลังจะสอนเจ้า" วาเนสซาว่า "แอนคาเนียเน้นเรื่องการศึกษามากกว่า

เผ่าพันธุ์ ดังนั้นพวกเขาเลยแต่งงานกันมั่ว คนหนึ่งมีไฟฟ้ามากกว่าสองชนิดก็ไม่ใช่เรื่องแปลก และไฟฟ้าทุกธาตุก็สามารถนำมาปรุงยาได้จริงๆ แต่ถึงปรุงได้ ก็เชื่อว่าเหมาะในการปรุงยาหรอกนะ"

"หมายความว่าอย่างไรขอรับอาจารย์" เรเชลถาม

"ไฟฟ้าแสง มีคุณสมบัติฟื้นฟูและมอบพลังแก่ตัวยา เป็นที่นิยมของพวกจอมยา"

"ไฟฟ้าความมืดใช้ในการคุกกินพลัง คนมีไฟฟ้านี้หายาก และส่วนมากไม่ใช่จอมยา แต่ก็มิฉะนั้นพวกที่ใช้เทคนิครุคไฟตัวเองที่ระแวงกลัวให้ไฟฟ้าความมืดคุกสรรพคุณสมุนไพรและวัตถุบิดไปรวมไว้ แล้วปรุงออกมาเป็นยาชั้นสูง แต่เป็นเทคนิคที่ยากมาก"

"ไฟฟ้าเหมือนกับคุณสมบัติทำให้ตัวยาแข็งตัว ยังไม่เป็นที่นิยมในหมู่จอมยาเข้าไปใหญ่ เพราะการใช้ไฟฟ้าเหมือนนี้จะเสี่ยงทำให้วัตถุบิดละลายไม่ได้ ย่อมทำให้เสี่ยงทำยาไม่ได้ แต่มันมีข้อดีตรงที่คงสรรพคุณของวัตถุบิดได้ดี ถ้าใช้อย่างถูกวิธี"

"ไฟฟ้าอัคคีคือกรหลอหลอม ละลายยาได้ดีแต่หากใช้แรงมากไปจะเป็นการทำลายตัวยา"

"ส่วนไฟฟ้าพฤษภานั้นก็มีคุณสมบัติไม่ต่างจากไฟฟ้าแสงนัก แต่อ่อนกว่า และมอบพลังชีวิตให้มากกว่า ดังนั้นคนที่มิไฟฟ้าพฤษภาก็เหมาะจะเป็นนักปรุงยา ยังมีธาตุอัคคีและพฤษภานี้ในตัวยังแจ๋ว..."

เรเชลนิ่งไป ก่อนจะพยักหน้ารับ เซรีรินมีไฟฟ้าแสง ธาตุอัคคี และธาตุพฤษภานี้ในตัว เธอเลยเป็นความหวังของตระกูลอาโคมโก ส่วนตัวเขาในคอนั้นแค่เรื่องไฟฟ้าอัคคีกับไฟฟ้าพฤษภานะ

"...ไฟฟ้าวารี มีคุณสมบัติในการเจือจาง ละลายวัตถุบิดอย่างนุ่มนวล เป็นไฟเย็น ส่วนใหญ่ใช้ปรุงยาที่ต้องผสมสมุนไพรสองธาตุจะดีให้พลังก็ดี แต่ก็ไม่ใช่พอเท่าธาตุพฤษภานะ"

"ไฟฟ้าวายุ คือไฟแห่งการเปลี่ยนแปลง มันจะกระตุ้นให้สมุนไพรมีสรรพคุณมากขึ้น"

"ไฟลาตุลลี มีคุณสมบัติทำลายสมุนไพโรยอย่างรวดเร็ว ไม่ค่อยเหมาะในการปรุงยา ยกเว้นแต่จะใช้กับสมุนไพรรากธูป"

"ไฟลาตุลลี เป็นไฟแข็ง มันบีบอัดสมุนไพรมันได้แบบไม่เสียสรรพคุณ แต่ไม่เหมาะในการแปรรูปให้สมุนไพรมันกลายเป็นตัวยา กินยาที่ทำด้วยไฟลาตุลลีเหมือนเอาสมุนไพรมันอัดเม็ดมากกว่า" วาเนสซ่าบอกก่อนจะนั่งไปนิก

"แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นมันก็ยังขึ้นอยู่กับว่า ไฟลาตุลลีของเจ้าบริสุทธีมากแค่ไหน อย่างเจ้าเป็นสายเลือดมังกร มีไฟลาตุลลีบริสุทธีมาก ก็ทำยาชนะไฟลาตุลลีได้สบาย เข้าใจไหม"

เรเซลพยักหน้ารับ วาเนสซ่ายิ้ม พร้อมว่า

"เมื่อเจ้ามีไฟลาตุลลีบริสุทธีแล้ว จากนั้นคือการควบคุมไฟ จอมยาส่วนใหญ่ที่ใช้หม้อกันก็เพราะควบคุมเปลวไฟของตัวเองไม่ค่อยได้ แต่หากเจ้าควบคุมเปลวไฟได้ดีเหมือนอย่างข้า เจ้าก็ปรุงยาแบบไม่ต้องใช้หม้อได้ ไม่ว่ายาเม็ดหรือยาน้ำ เจ้าทำได้หมดแน่นอน"

"ขอรับ" เรเซลรู้สึกดีใจขึ้นมาก การปรุงยาแบบวาเนสซ่า เขาก็ทำได้สินะ

"ท่าทางอีกเหมื่อนนี้..." วาเนสซ่าพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินไปหยิบห่อผ้าที่วางเอาไว้บนชั้นวางของซึ่งทำจากน้ำแข็งมา เธอแกะห่อผ้า และเอาสมุนไพรรากธูป ขึ้นมาหนึ่งก้อน ยื่นให้เรเซล "คราวนี้ลองดูนะ รูดไฟลาตุลลีอ่อนๆ ส่งพลังให้สมุนไพรรากธูปนี้ แล้วรอดูการเปลี่ยนแปลง"

เรเซลทำหน้าตาขงขง แต่ก็รับมาทำแต่โดยดี เขาจูดไฟลาตุลลีอ่อนๆ ใส่สมุนไพรรากธูปนี้ จนสมุนไพรมันกลายเป็นน้ำแข็งก้อน วาเนสซ่าเลื่อนจานไปรองรับมัน ก่อนจะหกละเอะเทอะ

"อาจารย์..." เรเซลพูดไม่ค่อยออก วาเนสซ่าพยักหน้ารับ

"ของเหลวพวกนี้ มีพลังธาตุของสมุนไพรรากธูป..." วาเนสซ่าบอกเขย่าสมุนไพรรากธูป ชนทีเดียวกันให้เรเซลดู "ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวเจ้าล้วนมีพลังของมัน และพวกเราแปรรูปให้พลังพวกมันอยู่ในรูปลักษณะ

ของเหลวได้ด้วยไฟฟ้าของเรา จะว่าไปไฟฟ้าของพวกเราก็มีพลังงานอยู่ และอาจจะเหนือกว่าสมุนไพรวัดฤทธิพวกนั้นด้วย เราจึงใช้ไฟฟ้าปลูสมุนไพรวัดฤทธิพวกนั้นได้"

แล้ววานเนสซาก็หยิบสมุนไพรรอกออกมาจากห่อผ้าอีก คราวนี้ยื่นให้ถึงสองกำมือใหญ่

"คราวนี้รู้แน่ชัดว่าต้องทำอะไร"

เรเชลพยักหน้า เข้าใจทันทีว่าวานเนสซาจะให้เขาใช้ไฟฟ้าอุ่นๆ กับสมุนไพรวัดฤทธินี้ หญิงสาวยื่นสมุนไพรมัดมัดด้วย สิ่งอื่นๆ ให้ทดลองใช้ไฟฟ้ากับวัดฤทธิอย่างอื่น พร้อมทั้งบันทึกทุกอย่างที่รู้ในสมุดเล่มนี้ และอ่านทวนการทดลองของตัวเอง และนำผลลัพธ์มาส่งเธอ

หนึ่งสัปดาห์หลังใช้ไฟฟ้ากับสมุนไพรวัดฤทธิ ชิ้นส่วนของสัตว์หรือสสาร หลายชนิด และสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับการปรุงยาเลย วานเนสซาก็ยื่นยาหนึ่งเม็ดให้เขา บอกว่ามันเป็นยาระดับถึงเทพ พื้นฟูร่างกายของตัวเองเสีย จะได้ 'เริ่มเรียน' กันสักที เรเชลเค็มๆ ถึงกับอ้าปากค้าง ในหัวมีภาพความทรงจำที่ถูกย่ำยีมาตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา

"แล้วที่ผ่านมา"

"ที่ผ่านมาก็แค่ปรับร่างกายเจ้าให้เหมาะกับการเรียนของข้า" วานเนสซาบอกหน้าตาเฉย "ตอนนี้ฉันเขาลงเขาไปเอาหยกหิมะได้สบายแล้ว เรามีหยกหิมะมากพอแล้ว จูคไฟฟ้าโดยไม่เหน็ดเหนื่อย เจ้าก็ทำได้แล้ว แกมจุคได้ครบทุกธาตุแล้วด้วย ข้าควรตรวจสอบความบริสุทธิ์ของไฟฟ้าเจ้าก็ผ่าน เรียนรู้สมุนไพรวัดฤทธิกับวัดฤทธิ หรือของอย่างอื่นก็เรียบร้อยแล้ว ทั้งหมดนี้เป็นแค่การปูพื้นฐาน ข้าจะเอาจริงละนะ"

เรเชลอดคิดไม่ได้ว่า หากวานเนสซาไปสอนพวกนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยลาเซเรีย พวกนักศึกษาจอมขี้เกียจจะต้องร้องไห้ฟูมกึ่ง ลาออก และกลับบ้านไปตั้งแต่ยังไม่เริ่มเรียนแน่นอน

"ตามมา ข้าจะให้เจ้าดูของดี"

วานessa กระหึ่มยิ้มย่อง ท่าทางภาคภูมิใจไม่น้อย เธอพาเขาเดินไปยังอีกด้านของเกาะน้ำแข็ง ที่นั่นมีถ้ำน้ำแข็งขนาดใหญ่ตั้งอยู่ใกล้ทะเล มันไม่ได้หันหน้าเข้าดินแดนแอนตาร์เนีย และยังเดินลึกเข้าไป ก็ยังมีหิมะหิมะและแร่อะควาธาตุเข้มข้นมากมาย

"จำได้ว่าที่นี่เคยเป็นที่อยู่ของมังกร อาจจะเป็นมังกรหมื่นคัลหายากในตำนาน..." วานessa ว่า "ที่นี่หนาวจับใจ หากไม่ได้มียาดี ค่อยให้หิมะหนาแค่ไหนก็ตายได้ ที่แรกข้าก็เกือบตาย แต่เราที่เข้าเสียก่อน คอนนั้นยังมีแรง เลยปรุงยาแบบที่ทำให้เจ้า ไข่ปวคจนเหมือนกระดูกหักพวกนั้นข้าทำมาหมดแล้ว ไม่เช่นนั้นคงไม่รอดจนคิดค้นยาเป็นอมตะได้หรอก"

เธอลืมรู้สึกลึกซึ้งว่าวานessa ขึ้นความลำบาก เขามองแผ่นหลังของอาจารย์ ผู้หญิงตัวเล็กแต่ต่อสู้ และอยู่ที่แดนน้ำแข็งนี้เพียงลำพังมาถึงร้อยปี หากเพิ่มขนาดนี้ ก็ไม่แปลกที่เลิอาธานจะปักใจ

"ถึงแล้ว..." วานessa ว่า คันทิมะก่อนมิมะออก เผยให้เห็นสิ่งที่อยู่ด้านใน "สถานสมุนไพรของข้า"

เธอลืมมอง 'สถานสมุนไพร' นั้นแล้วถึงกับอ้าปากค้าง ใครบอกว่าพืชสีเขียวขึ้นบนหิมะไม่ได้ นั่นไม่จริงเลยสักนิด เพราะคอนนั้นบนพื้นหิมะมีสมุนไพรขึ้นอยู่เต็มไปหมด ข้ายังมีพืชผักที่กินได้อีกด้วย

"สิ่งที่รอมยาควรนำคิดค้น นอกจากสมุนไพรสดแล้วก็ต้องเป็นเมล็ดสมุนไพร กับเมล็ดผักที่ใช้เป็นเสบียงยามฉุกเฉิน..." วานessa บอก "เพราะที่นี่มีแค่หิมะ ข้าถึงพยายามเพาะกายกว่าจะปลูกเจ้าพวกนี้ขึ้นมาได้"

"อาจารย์ ท่านสุขยอด" เธอลืมเอ่ยชมอย่างออกไม้อยู่

วานessa ยิ้มออก พร้อมเอ่ยอย่างภาคภูมิใจ "มันแน่นอนแล้ว บนโลกนี้ไม่มีใครจะทั้งสวยทั้งเก่งเหมือนข้าหรอก หลักการง่ายๆ ก็แค่ใช้ผ้าไม่กั้น กับกางปลา และเปลือกหอยเท่าที่หาได้นำมาทำเป็นปุ๋ยและดิน และไฟธาตุสักประมาณสองธาตุคอยช่วย อากาศที่นั่นหนาวจนเยือกแข็งข้าเลยต้องมาคอยเติมไฟธาตุอีกดี กับกางปลาที่ใช้ไฟธาตุพอกษาหลอมจนละลายให้พวกมันอยู่เสมอ ไม่เช่นนั้นมันก็คงไม่โค แต่เพราะยังเหลือ

สมุนไพรไว้ใช้เพียงไม่กี่ชนิด ข้าถึงรู้วิธีการปรับเปลี่ยนสรรพคุณสมุนไพร
เท่าที่มีอยู่ให้หายาได้หลายชนิด"

วานเนสซ่าหันมาหาเรเชล แล้วบอก "เป็นจอมยา เจ้าต้องคิดเผื่อใน
คราวที่ไม่มีสมุนไพรที่ต้องการเอาไว้ใช้ อะโรปรุงยาได้ก็ต้องลองเอามา
ปรุง อ่านบันทึกของข้าแล้วใช้หรือไม่ เจ้าคงรู้วิธีเอาของที่ทำได้ง่ายมาให้
แทนของหายากแล้วใช่ไหม"

"ขอรับ ข้าทำเป็นแล้ว"

เรเชลพยักหน้ารับ เขาจำได้หมดแล้วว่าวานเนสซ่าใช้อะไรแทน
สมุนไพรหายากบ้าง และยังวานเนสซ่าสั่งให้ลองบันทึกการใช้ไฟธาตุกับ
สมุนไพรและวัตถุดิบมากมาย เขาก็ยิ่งเข้าใจหลักการของมัน ของทุกอย่าง
ล้วนมีธาตุ 'ใช้ไฟธาตุปรุงมัน ก็จะได้ 'พลังธาตุ' ออกมามากน้อยตามแต่
ชนิดของวัตถุดิบชิ้นนั้น เช่นหญ้ามีธาตุพฤษาและธาตุแสง แต่ต้องใช้
ปริมาณมากหากจะทำยา เมื่อเทียบกับสมุนไพรทั้งหลายที่มีสองธาตุนี้
และอาจต้องใช้ไฟธาตุที่แตกต่างในการปรุง

"เจ้ารู้จักพลังธาตุดีแล้วใช่ไหม" วานเนสซ่าถามย้ำ ให้รู้แน่ว่าศิษย์
รู้ลึกจริงหรือไม่

"ขอรับ พลังธาตุคือพลังของวัตถุดิบที่ถูกไฟธาตุสกัดออกมา การ
ทำยาก็คือการเอาพลังธาตุของวัตถุดิบหลายชนิดมาปรุงรวมกัน เอ่อ..."
เรเชลพูดถึงสิ่งที่ตนศึกษามาแล้วครุ่นคิด

"อะไรรี" วานเนสซ่าเลิกคิ้ว

"ข้าแค่คิดว่าตัวข้าในตอนนี้มีไฟธาตุทั้งเก้าแล้ว และในไฟธาตุก็มี
พลังธาตุอยู่ มันเป็นไปได้ไหมที่เราจะปรุงยาโดยไม่ต้องใช้วัตถุดิบ"

พอเรเชลถามเช่นนั้น วานเนสซ่าก็ถึงกับนั่งไปนาน สุดท้ายเธอยิ้ม
ท่าทางคั่นคั่นยินดี พร้อมว่า

"ท่าทางศิษย์คนนี้จะพบวิธีเหนือกว่าอาจารย์แล้ว"

การปรุงยาโดยใช้แค่พลังของตัวเขานั้นไม่เคยมีใครคิดได้ แม้แต่
วานเนสซ่า แต่ก็เกินทฤษฎีที่น่าจะทำได้ ดังนั้นหากเรเชลคิดและทำได้ เธอ

จะยินดียิ่ง การสอนลูกศิษย์ให้เก่งกว่าตัวเองเป็นความภาคภูมิใจอย่างสูงของอาจารย์ และวาเนสซ่าเองก็เริ่มเห็นทางแล้ว

"ที่เจ้าว่ามามันน่าจะทำได้" วาเนสซ่าบอก "แต่กว่าจะทำแบบนั้นได้ ข้าคิดว่าเจ้าต้องใช้เวลานานทีเดียว และในเมื่อตอนนี้ยังไม่มีใครทำได้ เจ้าก็อย่าเพิ่งรีบร้อน การเป็นคนเก่งนั้นไม่มีหลักสูตรเร่งรัดหรอก ดังนั้นผ่านการฝึกของข้าให้ได้ก่อน แล้วจึงคิดริลองทำสิ่งทีนอกเหนือจากที่ข้าสอน ตอนนี้สิ่งที่เจ้าต้องทำคือการเปิดมิตีของตัวเอง แล้วทำอย่างเลื่องปลา"

"หา!" เรเซลอ้าปากค้าง ทวนคำพูดของอาจารย์ "อย่างเลื่องปลา?"

"ใช่" วาเนสซ่าพยักหน้ารับ ฟินิรเลียตัวเอง "แต่ต้องเป็นอย่างเลื่องปลาขนาดใหญ่มากที่ทำจากอะควาธาตุธรรมชาติ และหยกหิมะ เจ้าจะต้องทำให้เสร็จก่อนจะถึงอาทิตย์หน้า และปลูกฝังสมุนไพรมีเหมือนอย่างที่ทำทำที่นี้ ระหว่างนั้น ข้าจะสอนวิธีทำอาหารให้แก่เจ้า"

"ทำอย่างเลื่องปลา แป้งงมึก และอาหาร" เรเซลพิมพ์ำ เขารู้สึกว่าสิ่งเหล่านี้เหมือนจะเป็นวิชาบ้านอย่างไรชอบกล

วาเนสซ่าเหลือบตามองคู่ใส่ลูกศิษย์ไปหนึ่งที เธอถอนใจยาวก่อนจะว่า "เจ้าคิดว่าการทำอาหารกับการปรุงยานั้นเหมือนกันตรงไหน"

"คือ..." เรเซลหลุดคำ

"สองอย่างนี้เหมือนอยู่อย่างหนึ่งในความคิดของข้า" วาเนสซ่ายิ้ม "การปรุงยานั้นคือการเอาวัตถุดิบที่จะปรุงมารวมกัน การทำอาหารก็เช่นกัน แล่วิธีการกินต่างกัน ยากจะกินเฉพาะเวลาที่เราต้องการ ส่วนอาหารเรากินมันทุกวัน เจ้าลองจินตนาการสิเรเซล หากว่าเรากินยาทุกวัน มันจะเป็นอย่างไร"

"ก็ตายสิขอรับ กินสมุนไพรมากโดยที่ร่างกายไม่ต้องการ คงตายเร็วขึ้นสักสิบปี ยกเว้นแค่จะเป็นยาบำรุงบางชนิด" เรเซลบอก ก่อนจะทำตาโตขึ้นเล็กน้อย

"นั่นแหละ เจ้าเริ่มเข้าใจแล้ว" วาเนสซ่าอดยกมือขยี้หัวเด็กหนุ่ม

ทรงหน้าไม่ได้ "จากนี้ไปเราจะทำอาหารที่ช่วยให้ไฟธาตุทั้งเก้าของเจ้า
แข็งแรง และการเลี้ยงปลา การปลูกผัก สองอย่างนี้คือการเตรียมวัตถุดิบ
เข้าคิววิธีนี้เพื่อบำรุงร่างกายให้พ่อของข้า ข้าแก่นั่นเองก็นิสัยเหมือนข้า
ชอบสร้างศัตรูไปทั่ว ถ้าหากร่างกายไม่แข็งแรงตลอดเวลา เขาอยู่มาได้
ไม่ถึงตอนแก่หรอก เอ้อ"

พอคิดถึงพ่อ วาเนสซาก็ถอนใจ "สิ่งที่ยิ่งใหญ่มักจะเกิดจากสิ่งเล็กๆ
เสมอ ข้าจะบอกเจ้าโดยไม่ปิดบังเลย นี่เป็นวิธีที่ข้าสร้างจอมตะ จอมยา
ส่วนมากมักจะคิดถึงการทำวัตถุดิบที่ตีมาปรุงยาที่ดี แต่พวกเขาไม่เคยคิด
จะสร้างวัตถุดิบที่ดีขึ้นมา เพราะวิธีการสอนของลาเซเรียไม่ได้สอนที่เหตุ
แต่ดันไปสอนที่ผล สอนจอมยาให้ปรุงยาเก่ง แต่หาสมุนไพรไม่ได้ แล้ว
มันจะไปได้เรื่องอะไร"

เรเชลพยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย หากวันหนึ่งทรัพยากรของล้ำค่า
หมดลง และพวกจอมยาไม่รู้วิธีสร้างวัตถุดิบปรุงยา ก็ย่อมต้องอับจน
หนทางในการปรุงยาระดับสูง สุดท้ายทักษะการปรุงยาก็จะหมดประโยชน์
แต่หากผลิตวัตถุดิบในการปรุงยาระดับสูงได้เอง พวกจอมยาจะจ้องพวก
จอมทัพหรือจอมเวทในการหาวัตถุดิบไปเพื่ออะไร

"ถ้าเห็นด้วยแล้วก็ไปคิดมีเขาแร่อะควาธาตุของตัวเองออกมา เจ้า
สร้างอีกมีก็ได้ใช่หรือไม่ หรือจะใช้มีที่เก็บเสารแร่อะควาของเจ้าก็ได้ เรา
จะสร้างบ่อเลี้ยงปลากัน ก่อนถึงอาทิตย์หน้า เพราะอาทิตย์หน้าคือเวลา
ที่พญาปลาจะอพยพแล้ว เราต้องเร่งมือกันหน่อย"

"ขอรับ"

การสร้างบ่อเลี้ยงปลานั้นไม่ต่างจากการฝึกควบคุมไฟ เรเชลเอา
หยกหิมะและแร่อะควาธาตุธรรมชาติทั้งเก้าอาตุมาหลอม ทำก้อนอิฐขนาด
พอจะนำมาสร้างเป็นบ่อเลี้ยงปลาได้ วาเนสซานั่งคุมการผลิต เธอไม่ยอม
บอกอะไรเรเชลมาก เพราะอยากให้เขาศึกษาด้วยตัวเอง เรเชลเลย
ค่อนข้างจะมีปัญหาในการหลอมผลึกธาตุสองอาตุมารวมเข้าด้วยกัน แต่

ปัญหานั้นก็ผ่านไปเมื่อเรเซลเริ่มจับทางออกว่า ควรจะหลอมเหล้าผลึก
อย่างไร เมื่อทำอิฐออกมาได้มากพอก็ต้องเริ่มทำปลา ในตอนนี้เขาก็
ทนไม่ได้ ต้องหันมาถามวาเนสซ่า ว่าทำทุกอย่างนี้คนเดียวได้อย่างไร

"ตอนอัปจนหนทางเราพยายามทำได้หลายอย่างแหละ ข้าคิดว่า
ชีวิตนี้จะต้องถูกขังไว้ที่นี่ เลยมีเวลาพิสูจน์ทฤษฎีที่คนได้แต่เขียนและ
ไม่ได้ทำ..." วาเนสซ่าว่า "แรกเริ่มข้าก็แค่อยากรักษาความงามของตัวเอง
เอาไว้ ไหนๆ ก็ต้องกินแค่ปลาแล้ว ก็เลยกะจะทำให้ปลาพวกนั้นมี
สรรพคุณรักษาความงามของข้า ดูแลสุขภาพภายในของข้า จะได้ไม่แก่
ไม่เหี่ยว ไม่ย่น เวลาตายกลายเป็นศพ จะได้ยังดูสวยพริ้ง เมื่อมีนักสำรวจ
มาเห็นจะได้นึกว่าข้าเป็นเจ้าหญิงหิมะ แต่ไปๆ มาๆ กลับได้ยาอมตะเฉย
เลย ยังสวย แถมไม่ตายอีก ก็นับว่าโชคดี"

'คั่นเหตุของการสร้างยาอมตะมาจากความรักสวयรักงามนี้เอง'
เรเซลเริ่มเหม่อมองอิฐที่สร้างจากหยกหิมะและผลึกธาตุตรงหน้า

"ในบางทีความบังเอิญก็สร้างสิ่งมหัศจรรย์..." วาเนสซ่าบอกเมื่อ
เห็นอาการของศิษย์คน "แค่สองมือทำนี้แหละดีที่สุด ดังนั้นอย่าไปคิดอะไร
ให้มาก สร้างๆ ไป ข้าจะคอยควบคุมการผลิต"

"ขอรับ"

เรเซลสร้างปลาด้วยความเร็วกว่าตอนวาเนสซ่าทำ เพราะเขา
มีไฟธาตุที่แข็งแกร่งและบริสุทธิ์ ส่วนการปลูกผักก็ทำได้ดียิ่ง เพราะตัว
เขาเป็นสายเลือดมังกร เรเซลเคยปลูกคันชีโฟเน่ให้มันออกดอกหลงฤดู
เพื่อรักษาคนทั้งเมือง ดังนั้นการปลูกพืชจึงเป็นเรื่องง่ายสำหรับเขา แม้แต่
วาเนสซ่ายังรู้สึกตกใจระคนหมั่นไส้

"ทีตอนข้าทำละ รากเลือก" วาเนสซ่าบ่นเบาๆ "กับพวกสายเลือด
มังกรนี่ มนุษย์ธรรมดาอย่างข้ารู้สึกว่ามันยุ่งยากจริงๆ"

"แต่ท่านเก่งกว่านะขอรับ เพราะเป็นคนริเริ่มทำสิ่งที่ยากได้สำเร็จ
เป็นคนแรก" เรเซลปลอบ

"แน่ละ ข้าทั้งสวยทั้งเก่งอยู่แล้ว" วาเนสซ่าไม่ลืมนชมตัวเอง ทำเอา

เรเชลไม่รู้ว่าจะนับถือหรือว่าเปลี่ยใจดี

และเพราะเรเชลทำปอปลาและแปลงผักเสร็จอย่างรวดเร็ว วาเนสซ่าจึงเริ่มสอนเขาเกี่ยวกับการดูแลสมุนไพรและการปรุงอาหาร การดูแลสมุนไพรของวาเนสซ่านั้นไม่เหมือนคนปกติ ที่มองกันแค่สมุนไพรต้นนั้นสดดีหรือว่าสมุนไพรต้นนั้นสมบูรณ์ดี เธอบังคับให้เรเชลฝึกดูอายุสมุนไพรเพราะสมุนไพรอายุต่างกัน ก็มีสรรพคุณต่างกันด้วย เรียนรู้ที่จะเข้าใจว่าสมุนไพรแห้งๆ นั้น ในบางทีก็ดีกว่าสมุนไพรที่ได้มาสด สอนทั้งวิธีการแห้งสมุนไพรเพื่อเก็บเอาไว้ใช้ได้นาน และที่น่ากลัวก็คือบังคับให้เรเชลใช้ไฟอาคูล่าให้สมุนไพรแห้งกลับมามีชีวิตใหม่ พวกวิศกูดิบจากสัตว์อสูรเองก็ถูกนำมาฝึกไม่ต่างกัน

"การถนอมสมุนไพรนะ ให้จำลองพยายามผนึกเข้ากับการถนอมอาหารเอาไว้..." วาเนสซ่าบอก "ใครบอกว่ายานี้มันคงเกิดจากการเอาวัตถุดิบทั้งหมดใส่หม้อแล้วกลั่น คั้น ปรุงออกมาให้เป็นเม็ดยา หรือยาน้ำ เจ้าเอาพวกสมุนไพรมาหมักนานๆ มันจะกลายเป็นยาไม่ได้หรอก

"เรเชล เจ้าเรียนรู้การทำอาหารจากข้า เจ้าต้องเอาการทำอาหารและการปรุงยาผสมรวมกันให้ได้ ศึกษาวิธีการทำอาหาร แล้วมองให้เป็นวิธีการทำยา อย่างเมื่อก่อน คนในเขตหนาวเขาต้องเอาเหล้าใส่กระเพาะของแพะ นานไปเหล้านั้นก็เปลี่ยนคุณสมบัติกลายเป็นเหล้าหมักพิเศษ เอามาวิจัยดูก็ค้นพบว่ามันมีสารอาหารมากกว่าเหล้าปกติ..."

วาเนสซ่ามองเรเชลที่จับบันทึกอย่างเอาเป็นเอาตาย เธอจึงสนุก เขาออก พร้อมเอ่ยเสียงเครียด

"อย่าเอาแต่บันทึกคำพูดของข้า แต่เจ้าต้องบันทึกในสิ่งที่เจ้าคิด! ในเมื่อมันคือสิ่งที่เจ้าต้องทดลอง! ลองเอาสมุนไพรพวกนี้ไปหมัก ไปเผา ไปกลั่นให้เป็นน้ำใส ใสเกล็ด หรืออะไรก็ตามแค่ แล้วเทียบมันลงไปว่าวิธีไหนได้ยาดีอะไรบ้าง สรรพคุณมันแตกต่างกันอย่างไร ให้ข้าสอนเพียงอย่างเดียวไม่ได้หรอกนะ เจ้าต้องคิดเอง!"

เรเชลฟังแล้ว ก็เหมือนเห็นกรรมวิธีมากมายลอยอยู่บนหัว เพราะ

สมุนไพรก็มีหลายชนิดอยู่แล้ว เอมามาผ่านกรรมวิธีต่างกันไปยิ่งได้สรรพคุณหลายชนิดมากกว่าเก่า นี่ยังไม่รวมวัตถุดิบที่เป็นชิ้นส่วนของสัตว์หรือสัตว์ด้วย แดมสูตรของวานเนสซ่าส่วนใหญ่ก็ใช้ของพื้นบ้าน ดังนั้นของที่ไม่นับเป็นสมุนไพรก็ควรนำมาทดลองด้วย

เรเซลไม่รู้ว่ สามเดือนหลังจากนี้ เขาจะเรียนรู้จากวานเนสซ่าได้จนหมดหรือไม่ แต่คิดอีกทีหนึ่ง เด็กหนุ่มก็คิดว่าคนโสดดี เพราะเขากำหนดเวลาในมิตีของตนเองได้ และเรื่องนี้วานเนสซ่าก็ไม่เคยรู้ (เรเซลยังคงชอบรักษาความลับของตนเองเท่าที่ทำได้) ดังนั้นระยะเวลาจริงๆ ที่เรเซลเรียนรู้ได้ ย่อมมากกว่าสามเดือนแน่นอน

"การเรียนรู้มันไม่มีสิ้นสุดหรอก เจ้าคอยๆ เรียนไป จบจากข้าก็เรียนต่อเอาเองก็ได้ แต่ว่าอย่าลืมหิวอาหารไม่เข้าแบบกันให้ข้าด้วย" วานเนสซ่าบอก

เวลาหนึ่งสัปดาห์แห่งการทดลองผ่านไป เรเซลบันทึกทุกอย่างได้มากกว่าสมุดจดบันทึกสิบเล่ม เขาทดลองจนหัวแทบจะระเบิด ไปๆ มาๆ ก็เริ่มคิดค้นยาได้มากกว่าร้อยชนิด เป็นสูตรยาที่เมื่อเอาไปเทียบกับสูตรยาของตระกูลอาโตะเมโกแล้วใช้วิธีการต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่ได้สรรพคุณเหมือนกัน

พอเอากรรบ้านไปส่งวานเนสซ่า เธอก็พยักหน้าและบอกว่า

"ไปคิดยาระดับต้นแบบใหม่มาสิบชนิด ยาระดับกลางอีกสิบชนิด ยาระดับสูงอีกสิบชนิด พอลึกเสร็จก็เอาสูตรยามาส่งข้า ถ้าสูตรยาพวกนั้นผ่าน ข้าจะให้เจ้ากลับไปคิดยาระดับกษัตริย์ ยาระดับมหาราชัน และยาระดับกึ่งเทพอย่างละสิบชนิด"

เรเซลเริ่มเห็นภาพลอนว่าหัวเขาต้องระเบิดในสักวัน แต่พovanเนสซ่าพูดถึงยาระดับต่างๆ ขึ้นมา เขาก็อดถามเธอไม่ได้

"อาจารย์ ท่านทำยาระดับทวยเทพได้หรือไม่"

"ยาระดับทวยเทพเป็นตำนาน ยังไม่เคยมีใครทำได้" วานเนสซ่าว่า "ข้าก็ทดลองอยู่ แต่ก็ยังทำไม่ได้ คาดว่ามันน่าจะเป็นจินตนาการของ

มนุษย์มากกว่า หากมียาแบบนั้นจริง...แผ่นดินคงไม่สงบสุขเป็นแน่"

เรเชลแอบเห็นด้วยกับอีกฝ่าย ยาสูบชีวิตคนตาย...หากมียาเช่นนั้นจริง แผ่นดินจะต้องระส่ำระสายแน่นอน

"ถ้าหากมีคนทำยาระดับเทพได้ล่ะเรเชล..." วาเนสซ่าออดเอ่ย
ทีเล่นทีจริงไม่ได้ "ข้าว่าพวกเทพแห่งความตายจะต้องคงงานอย่าง
แน่นอน"

Copyright

อินทราฮาร์ แอล อินเฟียโน

เด็กสาวผู้ล่องลับทำให้เรเชลต้องโทษเนรเทศไปแคนน้ำแข็ง
แต่เร็น องค์ชายนรกลับบอกว่าเธอยังมีชีวิตอยู่
เรเชลจึงต้องลงไปพาเธอกับพี่ชายขึ้นจากนรก
เพื่อจัดการทราวิส นักโทษนรกซึ่งคอยชักใยมารีแซล
งานนี้เด็กหนุ่มต้องทำภารกิจสองภารกิจ สำหรับอัญเชิญคนสองคน
รวมถึงรางวัลพิเศษจากราชานรก
นั่นคือเรื่องราวชีวิตกำเนิดของตัวเอง!

ชุด ISIBA มีทั้งหมด 4 เล่มจบ

สนับสนุนเยาวชนรักการอ่าน
สร้างภูมิปัญญาให้สังคม

ทดลองอ่าน

24

สาระ: ศบศ สอิจ

www.satapornbooks.com

สถาพรบุ๊คส์

หมวดแฟนตาซี

ISBN 978-616-00-3118-4

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

Illustrated by Movieade

ราคา 450 บาท